

ဝိတ်ကူးဆိုရုံအနုပညာ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး ဝိတ်

ဝဏ္ဏဆွေကြိုင်

mgyoe.com

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

ကျွန်မတို့မိန်းမများက စိတ်ယုတ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျားများရဲ့
နိုင်ထက်စီးနင်းရတဲ့ သဘောကို တင်ပြချင်လို့
ကျွန်မဟာ ကလေးအမေပါလို့ အမှန်ကို
ပြောပြရပါတယ်။
ဘယ်လိုပဲ သူက ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ် ရှိစေကာမူ
ကျွန်မစိတ်က မယုတ်ညံ့ပါဘူး။

MML0023

3,500.00KS

စိတ်၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

အပြင်အဆင်အင်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၃၂၉+မျက်နှာ၊ ၁၂.၈ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ ဧပြီလ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊ ၂၀၀၁ သီဟရတနာစာပေ၏စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

ရောင်းစား ၃၅၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

စိတ်

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

မေတ္တာကြွယ် ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး (၁၉၁၇-၁၉၈၂)

ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဖျာပုံခရိုင်၊ ဘိုကလေးမြို့နယ် ကမာကလူ ကျေးရွာ၌ အဖ ဒေါ်ဆင်ဘဏ်မန်နေဂျာ ဦးပျားချို၊ အမိဒေါ်ကွီတို့မှ ၁၉၁၇ ခု၊ ဧပြီလ ၁၃ ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ မွေးချင်း ငါးဦးအနက် စတုတ္ထမြောက်ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း မတင်လှိုင်ဖြစ် သည်။

၁၉၂၂ ခုတွင် ဖျာပုံ အေဘီအမ်ကျောင်း၌ ကျောင်းစနေခဲ့ သည်။ ဘိုကလေးမြို့အစိုးရကျောင်းမှ ၁၉၂၇ ခုတွင် သတ္တမတန်းအောင် သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်၊ မြို့မ အမျိုးသမီးကျောင်း၌ နဝမတန်း (၁၉၃၂) အထိ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုတွင် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးချစ်မောင်နှင့်လက်ထပ်သည်။ ၁၉၄၆ ခု၊ ဧပြီလ ၃ ရက်တွင် ခင်ပွန်း ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင် ကွယ်လွန်၍ သားနှစ်ဦးနှင့် သမီးတစ်ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၉ ခု၊ မေလ ၁၄ရက် တွင် ဦးအောင်ဇေယျနှင့် အိမ်ထောင်ပြုသည်။

ဘိုကလေးမြို့ တို့ဗမာအစည်းအရုံးတွင် အဖွဲ့ဝင်နှင့်တက်ခေတ် အမျိုးသမီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၃၆ - ၃၇) ဂျာနယ်ကျော် ထုတ်ဝေသူ

ဂျာနယ်ကျော်နှင့် ပြည်သူ့ဟစ်တိုင် သတင်းစာ အယ်ဒီတာ (၁၉၃၉) အမျိုးသမီးကလောင်ရှင်အသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌနှင့် ကလောင်ရှင်မဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ (၁၉၄၇) မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း ဥက္ကဋ္ဌ (၁၉၄၈-၄၉) မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာ စာပေကလပ် အတွင်းရေးမှူး (၁၉၆၁-၆၂)တာဝန်များကိုထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တရုတ်နှင့် ဆိုဗီယက် သို့ ယဉ်ကျေးမှုကော်မတီအဖွဲ့ဝင် (၁၉၅၂)၊ အာရှတိုက် စာရေးဆရာ များ ကွန်ဖရင့် (နယူးဒေလီ) (၁၉၅၅)၊ အဏုမြူဆန့်ကျင်ရေး ကွန်ဖရင့် (ဂျပန်) (၁၉၅၈)၊ ဂျပန်ဘာသာပြန် “သွေး” ဝတ္ထုအတွက် ဂုဏ်ပြု ဖိတ်ကြားခြင်း(ဂျပန်)(၁၉၈၀)စသည်ဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့သွားခဲ့သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ‘ပစ်စာ’တစ်စောင်ကို တုံ့ပြန်ဆောင်းပါးရေးရာမှ သတင်းစာတိုက်နှင့်ဆက်သွယ်မိပြီး စာပေနယ်ထဲရောက်ခဲ့သည်ဆို၏။ “အမျိုးသမီးများ ‘ဏကြီးသတ်’ ဉာဏ်ရှိကြရန်” (မြန်မာ့အလင်း၊ ၁၉၃၆-၃၇)သည် ပထမပုံနှိပ်ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။ ပထမပုံနှိပ်ဝတ္ထုမှာ “မသိရလေခြင်း” (ဂျာနယ်ကျော်၊ ၃၁-၅-၁၉၄၁) ဖြစ်သည်။ ထင်ရှား သောစာအုပ်များမှာ သူမ (၁၉၄၅)၊ သူလိုလူ (၁၉၄၇)၊ သူလိုမိန်းမ (၁၉၄၈)၊ ရှုမငြီး (၁၉၄၈)၊ စိတ် (၁၉၅၁)၊ ကမ္ဘာမြေဝယ် (၁၉၅၂)၊ မုန်း၍မဟူ (၁၉၅၅)၊ တွေးတစိမ့်စိမ့် (၁၉၆၃)၊ (လှတစ်မျက်နှာ- ၁၉၆၉)၊ ရင်နှင့်အောင်မွှေး(၁၉၆၇)၊ ရင်မှတစ်ရှိုက် (၁၉၇၀)၊ သွေး (၁၉၇၃)တို့ဖြစ်ကြ၏။ မုန်း၍မဟူဖြင့် ၁၉၅၅ ခု စာပေဗိမာန်ဆု၊ တွေးတ စိမ့်စိမ့်ဖြင့် ၁၉၆၃ခု အနုပညာစာပေဆုဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် တတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားဘာသာသို့ပြန်ဆိုခဲ့သည်များမှာ မြက်ကလေး တစ်ပင် (ဂျာမန်-၁၉၆၈)၊ တွေးတစိမ့်စိမ့် (ရုရှ-၁၉၈၄)၊ သွေး (ဂျပန်-၁၉၇၇)၊ မုဆိုးမ(အင်္ဂလိပ်)၊ မုန်း၍မဟူ (ရုရှား၊ ဥဘောက်၊ ပြင်သစ်၊ တရုတ်)တို့ဖြစ်ကြသည်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ကလောင်ခွဲများမှာ ရဝေလှိုင်၊လှတခိုင်၊
ဘိုကလေး မတင်လှိုင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးဆရာ သတင်းဆရာ
အဖြစ်သာမက တိုင်းရင်းဆေးပညာရှင်အဖြစ်လည်း ထင်ရှားသည်။
ဆေးပညာဆောင်းပါးများ (၁၉၆၂) မြန်မာ့ဆေးပညာ -၁၉၆၇) ပြုစု
ခဲ့သည်။ ၁၉၈၂ခု၊ ဧပြီလ ၆ ရက်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

ဆရာဇော်ဂျီ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုတွင် မစောလင်းသည် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သည်။ မစောလင်းသည် ခေတ်ပညာတတ်၊ အမ်၊ဘီ၊ ဘီ၊ အက်(စ်)အောင်ပြီး 'ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ ကြည့်ချင်မြင်ချင်သော မျက်စိရှိသည်။ ကြားချင်နာချင်သော နားရှိသည်။ တွေးကြံတတ်သော အလေ့ရှိသည်။ သဘာဝကို စုံစမ်းလေ့ရှိသည်။ ဘိုင်အိုလိုဂျီပညာရပ်၌ ဝါသနာပါသည်။ ခေတ်မီဘိုင်အိုလိုဂျီပါရဂူများဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသော ရုရှားလူမျိုး မစ်ချူရင်နှင့် လိုင်စင်ကိုတို့၏ နောက်ဆုံးပေါ် သဘာဝ လေ့လာချက်တို့ကို သိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခါ ကလေးမ ဆရာဝန် မစောလင်းသည် အလုပ်အတူတွဲဖက်လုပ်ကိုင်သူ ဆရာဝန်ဖေဦးကို လူကဲမခတ်တတ်၊ ထို့ကြောင့် မတော်သောလမ်းကို သွားမိသဖြင့် မတော်သောဒုက္ခနှင့် တွေ့ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ယောက်ျားယုတ်၏ ကျူးကျော်စော်ကားခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ဝတ္ထုဆုံးခါနီးတွင် ဒေါက်တာ မစောလင်းသည် 'ကျွန်မတို့ မိန်းမများဟာ စိတ်ယုတ်ညံ့တဲ့ ယောက်ျားများရဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းမှု

ခံရတတ်တဲ့သဘောကို တင်ပြချင်လို့ပါ။ ကျွန်မဟာ ကလေးအမေပါလို့ အမှန်ကို ပြောရပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ သူက ယုတ်ညံ့စိတ်ရှိစေကာမူ ကျွန်မစိတ်က မယုတ်ညံ့ပါဘူး'ဟု ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ထုတ်ဖော်လိုက်လေသည်။ မစောလင်း၏ စကားသည် ရုံးခန်းထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ကျန်ရစ်သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ရုံးခန်းထဲ၌သာမက လူ့လောက၌ပင် ပဲ့ထင်ထပ်မည် ထင်ရလေသည်။ ထို စကားကိုမဆိုရခင် ဒေါက်တာမစောလင်းသည် အောင့်အည်းလာသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ဒုက္ခနှင့်ရင်း၍ အမှန်ကို သိလာရသောကြောင့် ထိုအမှန်ကို ရဲရင့်ပြင်းထန်စွာဆိုလိုက်ရသော ဒေါက်တာသည် ရင်လင်းသွားပေတော့မည်။

ဤဝတ္ထုတွင် ဂျာနယ်ကျော်မမလေးသည် မစောလင်းဘက်၌သာ အမှောင်ကိုပြသည်။ ချိုချိုဘက်၌ကား အလင်းကိုပြထားသည်။ ထိုအလင်းကား အခြားမဟုတ် ချိုချို လူကဲခတ်တတ်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤဝတ္ထုထဲတွင် ဒေါက်တာမစောလင်းသည် ခေတ်ပညာကို ကောင်းစွာတတ်သည်။ အမှန်ကို ရှာချင်သည်။ တွေ့သိစေချင်သော အမှန်ကို သူ့အရှက်ကိုပင် မငဲ့ဘဲ တင်ပြလိုက်သည်။ စာအုပ်ထဲက ဆွဲထုတ်ထားသောအရုပ်၊ သဘောတရားက ဖန်တီးထားသော အရုပ်၊ ချိုချိုသည် လူကဲခတ်တတ်သည်။ သူငယ်ချင်းကို ချစ်တတ်သည်။ လောကထဲတွင် ဆွဲထုတ်ထားသောလူ။ ကိုယ်တွေ့က ဖန်တီးထားရသောလူ။

ဇော်ဂျီ

[၁]

သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးခြင်းလည်းမပြု၊ ရှိုက်လည်းမရှိက်၊ မျက်စိ
အောက်တွင် ကျမ်း၍ ကျမ်း၍ လောင်သွားသောအဖြစ်ကိုသာ စိုက်၍
ကြည့်နေမိသည်။

ဘေးနားကပ်၍ လက်ကိုင်ပဝါကို နှာခေါင်းတွင်ပိတ်ကာ နီရဲ
သောမျက်လုံးများဖြင့် တောင်းပန်လျက်

‘ပြန်ပါတော့ မစောလင်းရယ်၊ ချိုချိုတောင်းပန်ပါရစေ ပြန်ပါ
တော့ ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို ကြည့်နေရတာလဲကွယ်’

ဟု တတွတ်တွတ် တောင်းပန်ကာ လက်ကိုဆွဲခေါ်နေသည်
ကို ပြန်၍ပင်မပြော မတုန်မလှုပ်။

ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးကား အပါးမှရပ်လျက် လောင်ကျွမ်း
လျက်ရှိသော မီးပုံကြီးကို ငေး၍ လက်တစ်ဖက်မှ ပဝါဖြူနှင့် နှာခေါင်း
ကို ပိတ်လျက်က

“ချိုချို ရအောင်ခေါ်ပါ၊ လူတွေတောင် စဲကုန်ပြီ”

ဟုဆိုနေသည်ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်။

နွေနှောင်းလေသည် ပြင်းထန်စွာပင် တိုက်လျက်ရှိသည်။
'မစောလင်းရယ် ... ပြောလို့မရဘူးလားကွယ်၊ ပြန်ရအောင်
လာပါ'

လေကကောင်းလေ၊မီးတောက်မီးလျှံတို့က တဟုန်းဟုန်းတောက်
ကာ လောင်နေလေ၊ တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံသည် မီးလျှံတက်သော တဟုန်း
ဟုန်းအသံကြားထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ခြေထောက်တစ်ပိုင်းမှာ လောင်ကျွမ်းလျက်
ရှိလေပြီ။ အင်္ကျီမပါသော အသားမည်းမည်းနှင့် စဏ္ဍာလတစ်ဦးက
သူ့ရှေ့တွင် လောင်သွားသော ရခိုင်လုံချည်ကို ကြည့်ကာ သနပ်ခါးတုံး
များကို ပစ်ထည့်နေသော အခြား လုံချည်တိုတိုနှင့် စဏ္ဍာလအား ...

'ရခိုင်လုံချည်ကကွာ အဆင်သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဝါရောင်ခံ
မှာ အနက်နဲ့ကွပ်ထားတာ မရလိုက်တာ နာတာပဲ'

ဟု နှမြောတုသနေသည်။

အင်္ကျီမပါသော အသားမည်းမည်း စဏ္ဍာလက ...

'အံ့မာကွာ၊ အင်္ကျီနဲ့ လုံချည်ကို အလောင်းနဲ့အတူ ထည့်ရှိဖို့
တို့ကို တစ်ရာတောင်ပေးထားတာပဲကွ၊တော်ရောပေါ့၊ မင်းကလောဘ
မကြီးချင်ပါနဲ့၊မသာရှင်က အတော်မြတ်နိုးတယ်နဲ့တူတယ်၊အဝတ်အစား
ပါ တစ်ပါတည်း ထည့်ရှိတာ ကြည့်ချင်တယ်၊ အလောင်းကြီးအဝတ်
မရှိဘဲနဲ့ ကိုးရိုးကားရားဖြစ်နေတာ မကြည့်ရက်ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ'

ဟု ပြန်၍ပြောနေသည်။

လေသည် ပင့်၍ပင့်၍ တိုက်နေလေသည်။ အလောင်းကြီး
သည် မီးလျှံပြင်းလာသောအခါ ကုန်း၍ထလာသည်။ စဏ္ဍာလ နှစ်
ယောက်က တူရွင်းနှင့် ရိုက်ချရသည်။

မန်ကျည်းပင်အိုကြီးများကား ပျဉ်းတွဲရှုံ့တွဲနေသော အကိုင်း

အခက်အလက်များ ယိမ်းထိုးနေကြသည်။ ရော်ဝါသော သစ်ရွက်များ သည် လွင့်ကာ လွင့်ကာ ကြေ၍နေကြသည်။ သင်္ချိုင်းတစ်ဖက်တွင် ကွင်းပြင်ကြီးရှိလေရာ လွတ်လပ်စွာ ပြေးလွှားဝင်ရောက်လာသော လေသည် မြင့်မားထူထပ်သာ မန်ကျည်းပင်အုပ်ကြီးများနှင့် တိုးဝှေ့သောအခါ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တိုက်မိပြီး အကိုင်းအခက်များကြားသို့ ဖြတ်သန်းသွားကြလေသည်။ ထိုအခါ တဝေါဝေါမြည်သော အသံကို ဖြစ်စေလေတော့သည်။

သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတို့သည် ယိမ်းထိုး၍ နေကြသည်။

မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသောဂူတို့မှာ ရှည်လျား၍လာသော အရိပ်များအောက်ဝယ် ခပ်မှိုင့်မှိုင့်အမူအရာဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ဂူတို့မှာ အစားစားရှိသည်။ တချို့မှာ မြင့်မောက်နေလျက်၊ တချို့မှာ ခပ်ပြားပြား ခပ်ပုပု ပုံပန်းအမျိုးမျိုး။

ခပ်ချွန်ချွန် အတွန့်အတက် အနားကွပ်ထားသော အုတ်ဂူ တစ်ခုမှာ သံဝင်းထရံကလေး ခတ်ထားကာ ဘေးပတ်လည်၌ သနပ်ခါးပင်စိုက်ထားသည်။ သနပ်ခါးရွက် စိပ်စိပ်ဝိုင်းဝိုင်းကလေးများမှာ ဖုန်ထလေသဖြင့် စိမ်းခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေသည်။ အဝါအသီးများဖြင့် ပြုတ်နေသော သနပ်ခါးဖူးတို့မှာ အဖျားတွင်သာရှိပြီး သိပ်မဖွံ့ဖြိုးလှ၊ ဂူပေါ်တွင်သစ်ရွက်ခြောက်၊ ပန်းခြောက်များဖြင့် ဖရိုဖရဲဖွာရရာကြံလျက်။

ထိုဂူနှင့် ယှဉ်လျက်ကား မြက်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းလျက် တစ်ဝက်ပေါ်နေသော ဂူပြားပြားတစ်ခုပင်။ ထိုဂူမှာ ဘယ်လောက်များ ကြာပြီလဲ မပြောတတ်၊ မြက်ပင်တို့မှာ ဂူတစ်ပိုင်းကို တွယ်တက်ကာ ဟိုဘက်မှ သည်ဘက်သို့ဖြတ်သန်းမိလေပြီ။ ရေညှိမှော်များ တစ်ပိုင်းတက်နေသဖြင့် အုတ်ရောင်ပင်မပေါ်တော့ဘဲ မည်းညိုညိုဖြစ်နေသည်။

ဂူများမှာ စီရရီတန်းနေကြသည်။ ဂူတွေ ခေါင်းရင်း၌ အမည်

စာတန်းတိုင်များ၊ အချို့လည်း စာတန်းတိုင်မရှိ၊ ဂူထိပ်ရှိ အုတ်ပြားပေါ်တွင် ထွင်းထားကာ အမည်စာတန်းထိုးထားကြသည်။

မန်ကျည်းရွက်တို့သည်ကား လက်လက် လက်လက်နှင့် အပင်ပေါ်မှာ အမြဲတမ်းကြွေကျနေကြသည်ဟု မှတ်ရသည်။ လေက တဝေါဝေါ တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ အဝါရောင်ရောင် အစိမ်းခြောက်ခြောက် အရွက်တို့သည် အကိုင်းထိပ်ထက်မှ ကြွေလွင့်လာကြသည်မှာ အဝေးက ကြည့်လိုက်လျှင် ဝေ့ကာ ဝေ့ကာ ကျလာသော လက်လက်လက်လက်နှင့်လှုပ်နေသည့် သဏ္ဍာန်ကိုသာ မြင်ရလေသည်။

လေသည် သင်္ချိုင်းတစ်ပြင်လုံးကို ဖြတ်သန်းကာ တိုးဝှေ့ဝင်လေသည်။

မီးသဂြိုဟ်နေသော မီးပုံထဲမှ မီးခိုးတို့သည် လိပ်တက်ကာ လေသင့်ရာသို့ပါနေကြသည်။ အသားတွေကို လောင်ကျွမ်းသဖြင့် တဖျစ်ဖျစ် အသံတွေ အဆက်မပြတ် မြည်နေကြသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာမှအဆီတွေ စီးကျနေ၍ မီးက တမြိုက်မြိုက်နေလေရာ စူးရှညှိနံ့ကြီး တထောင်းထောင်းထွက်နေသည်။ ညိုမည်းဖောင်းကားနေသော လက်ချောင်းကြီးများ၏ လက်သည်းခွံတွေကား ရင့်မှည့်နေသည့် ပြည်ရောင်အဆင်းနှင့် မီးလျှံထဲ၌ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသည်။ ထင်းများပေါ်တွင် တင်ထားသော အလောင်းကြီးမှာ မီးတောက်ကြီးများထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပုံပန်းပျက်ကာ ယိုယွင်းလေပြီ။

ချိုချိုမှာ အနားမှ တတွတ်တွတ်နှင့်

‘ပြန်ရအောင်ပါ မစောလင်းရယ်၊ အနံ့အသက်တွေကလည်း မကောင်းလိုက်တာ၊ နောက်ပြီး ဘယ်သူမှ သုသာန်မှာ မရှိကြတော့ဘူး။ တော်ကြာ မှောင်လာတော့မယ်’ ဟု ပြောလျက်ရှိသည်။

သူက မူကား ကြားမှ ကြားပါလေစ။

လဲနေသော သစ်ငုတ်တို့ပေါ်တွင် တင်ပါးလွဲချိတ်ထိုင်ရင်း တဖျစ်ဖျစ် အသံမြည်ကာ တဟုန်းဟုန်းလောင်ကျွမ်းတောက်ရှိ၍နေသော အလောင်းကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ လေက တိုက်သဖြင့် ဆံယဉ်ဆံညွန့်တို့သည် ဝဲကျကာ မျက်နှာပေါ်သို့ကျဆင်းလျက် လွင့်နေသည်။ လက်နှင့်လည်း သပ်ပစ်ခြင်းမပြု၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဆံပင်တို့သည် မျက်လုံးပေါ်သို့ လာအုပ်သည်။

စက္ကလများက တူရွင်း၊ တံစူး၊ ဝါးတို့ဖြင့် မီးစွဲနေသော အလောင်းကြီးအား ဟိုကထိုး သည်ကဆွကာ မီးညီအောင် ညှိပြင်နေကြသည်။ မီးလျှံတို့သည် ဟပ်ကာဟပ်ကာ လူသေကောင်ကြီးကို ဝါးမျိုလျက်ရှိလေသည်။

ယောက်ျားပျိုကား သူ့အဖော်အား ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ လက်ပိုက်၍သာ မတုန်မလှုပ် ရပ်ကြည့်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေငွေ့၍ မီးခိုးများ၊ အနံ့များ သူ့ဘက်ရောက်လာမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြူနှင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်သည်။

ချိုချိုမှာ ခေါ်၍မရမှန်းသိတော့မှ သူ့ဆေးတွင်ရပ်ကာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်အုပ်ပြီး ရှိုက်နေလေသည်။

သူသာန်စောင့်ကျေးငှက်တစ်အုပ်သည် လန့်ကာ လယ်ကွင်းဘက်သို့ပျံသန်းသွားကြလေပြီ။ မန်ကျည်းရွက်တို့ကား ကြွေမြဲကြွေကျလျက်၊ လေသည် တစ်ခါတစ်ခါမှသာ ညင်သာကာ နောက်ဆက်မြဲဆက်၍ တိုက်နေလေသည်။

အနံ့များမှာ လေသင့်သဖြင့် လှည့်လာပြန်လေရာ ချိုချိုလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ တစ်ဖက်သို့ ပြေးသွားရသည်။ တော်တော်လှမ်းလှမ်း အကိုင်းများ ကွေးကျနေသော မန်ကျည်းပင်အိုကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ရပ်ကာ

‘ပြန်ကြပါစို့ကွယ် ပြန်ကြပါစို့ကွယ်’

ဟု အော်ခေါ်နေသည်။

လေတဝေါဝေါတိုက်သံ၊ မီးလျှံတို့၏ တဟုန်းဟုန်းအသံ၊ တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံများအကြားမှ ချိုချို၏ အော်ခေါ်သံမှာ သဲ့သဲ့သာ ထွက်လာသည်။ အတန်ကြာလျှင် ယောက်ျားပျိုလည်း အနံ့မခံနိုင်သဖြင့် ချိုချိုရှိရာသို့ပင် ပြေးသွားကာ နေရပြန်သည်။

တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံများ ထန်ပြင်းလာပြန်ကာ ကုန်းကြွလာ၍ တူရွင်းနှင့်ရိုက်ကြရသည်။ မီးလျှံများကြားထဲမှ ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ရှုံ့တွတွန့်လိမ်ကာ ရုပ်ပျက်လေပြီ။ ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ကုန်သလောက်ပင် လောင်ကျွမ်းသွားလေပြီ။

ချိုချိုက လေကြောင်းပြောင်းသွားမှ တစ်ဖန်ပြန်လာပြန်ကာ အနားသို့ ကပ်လျက် ...

‘မဆာလင်းရယ် ပြန်ရအောင်ပါကွယ်၊ ဒီလောက်တောင်လည်း သံယောဇဉ်ငြိတွယ်မနေပါနဲ့၊ နောက်ပြီး ဒါမျိုးကို အစအဆုံးကြည့်ကောင်းတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လာပါကွယ်’

ဟု လက်တစ်ဖက်ကို အသာကိုင်ကာ ပြောနေလေသည်။

လက်ကိုပင် ပြန်၍မဆုပ်။ မျက်စိပေါ်သို့ ဝဲကျလာသော ဆံပင်များကို မသပ်ပစ်၊ ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို မပြင်။ ယခင်က ထိုင်နေရာကအတိုင်း ပေါင်နှစ်လုံးထပ်ကာ တင်ပါးလွှဲချိတ်လျက်ပင်။

‘ဒီမယ် ဆရာကြီး သနပ်ခါးတုံး ထပ်ထည့်ပါဦး’

ဟုပင် စဏ္ဍာလများကို နှိုးဆော်ကာ အပါးမှ သနပ်ခါးတုံး တစ်တုံးကို မီးလျှံထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သေးသည်။

ချိုချိုကမူကား ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်သည့် သဏ္ဍာန်များကို မကြည့်ရဲသည့်အတွက် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေသည်။

အရိပ်များသည် ရှေ့သို့တိုး၍ ရှည်လျားလာလေပြီ။ မိုးမောက်
ကာ အချွန်အတက်များသော ဂူတို့မှာ အရိပ်ထိုးထွက်လာကြသည်။
ထူထပ်သော မန်ကျည်းပင်များရှိသည့်နေရာတွင်ကား အမှောင်သည်
ရောက်လာလေသည်။

လေသည် စောစောကလောက် မထန်ပြင်းတော့။ ညနေစောင်း
၍ ညင်းညင်းညံ့ညံ့တိုက်ဟန်ရှိသည်။ အလောင်းကိုမြှိုက်နေသောမီး
လည်း စောစောကလောက် တဟုန်းဟုန်းမတောက်တော့ဘဲ အရှိန်လျော့
ကာ ဖျစ်ဖျစ်သံကို တိုးစေသည်။

‘ပြန်ကြရအောင်ကွယ်၊ ကိုသက်ရင်လည်း ချိုချိုတို့ကို စောင့်
နေတယ်’ ဟု ချိုချိုက ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

‘ပြီးပါတော့မယ် ချိုချိုရယ်၊ အဆုံးသတ်ရပုံကို ကိုယ်သေသေ
ချာချာ တပ်အပ်တွေ့ချင်လွန်းလို့ပါ’

ဒါပဲပြောသည်။ ပြောသံတွင် ငိုသံမပါ၊ ရှိုက်သံလည်းမပါ၊
တုန်ယင်ခြင်းမပါ၊ ပကတိအသံတွင် နည်းနည်းပျော့ပျောင်းခြင်းနှင့်
ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ ပြောလိုက်သည်။

မီးလျှံသည် ပါးလာတော့သည်။ တောက်စရာ၊ လောင်မြှိုက်
စရာမရှိတော့၍ တဖျစ်ဖျစ်အသံမမြည်တော့။ ယခင်စောစောက မြင်ရ
သေးသော လူရုပ်သဏ္ဍာန်သည် ယခု ရှာမရတော့ပြီ၊ မည်းမည်းကျန်
တော့သည်။ အရိုးတို့မှာ ပြာထဲတွင် မြုပ်ကာ နေပေမည်။

မီးအတောက်နည်း၍ မီးခိုးများ သေသလောက်ရှိသွားသော
အခါ အင်္ကျီမပါသော အသားမည်းမည်း စဏ္ဍာလက တူရွင်းကိုကိုင်ကာ
အပါးသို့ရောက်လာပြီး

‘အရိုးဘယ်တော့ကောက်မလဲ၊ ကျုပ်တို့ကောက်ထားလိုက်
ရမလား’

ဟု မေးသည်။

‘မနက်စောစော လာယူမယ်၊ အဲဒီအိုးသစ်ထဲက အုန်းရည်ထဲမှာ စိမ်ပါ’

စက္ကာလနှစ်ယောက်သည် ပြာပုံဘေးတွင်ရပ်ကာ တီးတိုးတိုင်ပင်နေကြရာမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါ့မယ် လာယူပါ”

ဟု ဖြေသည်။

လေက ဝှေ့လာပြန်ရာ၊ ပြာတို့သည် အထက်သို့လွင့်တက်ကြသည်။ ပြာပုံထဲမှ အရိုးများပေါ်လာသည်။

သစ်ငုတ်တို့မှ ထသည်။ မီးလျှံများကုန်သည်အထိ ရပ်စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

‘ပြန်မယ်’

ဟု တစ်ခွန်းဆိုကာ သုသာန်အဝဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ လျှောက်လာလေသည်။ လမ်းတွင် စကားမပြောကြ၊ အတုံးအရုံး လဲလျောင်းနေသော ဂူများကို ဖြတ်သန်းလာကြသည်။ ခွေးတစ်ကောင်သည် လူသံကြား၍ ဂူပြားပြားတစ်ခုမှ ပြေးထွက်ကာ မိုးမောက်သည့်ဂူကြီးတစ်ခုသို့ ကပ်လျက်ကွယ်လိုက်သည်။

သုသာန်ဧရိယာ တံစက်မြိတ်အစွန်းသို့ရောက်သောအခါ မစောလင်းက ...

“ဪ ... ဆုံးရပြီနော် ... ဆုံးရပြီ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ချိုချိုက မစောလင်း၏လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ငိုရ ရှိုက်ရလွန်းသဖြင့် ချိုချို၏မျက်နှာမှာနီနေကာ မျက်လုံးတို့မှာလည်း မိုးလျက်ရှိလေသည်။ မစောလင်း၏မျက်နှာမှာမူကား ချိုချိုကဲ့သို့

နီရဲခြင်းမဖြစ်၊ မျက်လုံးမှာ မိုးမနေ၊ သို့သော် ဆံပင်တို့မှာသာ လက်နှင့် သပ်မတင်သဖြင့် ဖွာကြဲကာ မျက်နှာပေါ်သို့ ဝဲလွင့်ကျနေလေသည်။

ယောက်ျားပျိုက ရှေ့နှစ်လံကွာလောက်ခွာကာ လျှောက်သွားသည်။

သုသာန်ဇရပ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့၍ ယိုင်နဲ့နေသော ဇရပ်ဟောင်း အပျက်တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ မစောလင်းက ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်ကာ

‘ဒေါ်လေးတို့ကော’

ဟု မေးသည်။

ချိုချိုက ပြန်၍လှည့်ကြည့်လျက် ...

‘ပြန်ထွက်သွားကြပါပကော၊ မီးစရှိကတည်းက လေစွတ်တိုက်နေတာနဲ့ အနံ့က မခံနိုင်အောင် ဆိုးရွားလွန်းလို့ ပြန်သွားကြတယ်လေ၊ မစောလင်းကိုလည်း အော် ... အော်ခေါ်လိုက်ကြတာ’

“မကြားမိဘူး”

ဟု မစောလင်းက ဖြေသည်။

‘သူတို့စောင့်နေကြသေးတယ်၊ အနံ့က ဇရပ်ထဲကို စွတ်ဝင်နေတာ မစောလင်းလည်း ခေါ်လို့မရ၊ အနံ့ကသိပ်ဆိုးတာနဲ့ ပြန်သွားကြတယ်၊ ချိုချိုကသာ မနေနိုင်တာနဲ့’

သုသာန်တစ်ပြင်လုံးမှာ အမှောင်ရိပ်များဖြင့် ယှက်သန်းလျက် ရှိလေသည်။ မိုးသည် ရုတ်ခြည်းအုံ့လာရာက လေသည် ဝှေ့သုတ်လာပြီး မိုးဖွဲများပင် ကျလာလေပြီ။

ဂူတို့မှာ အဝင်ဝရောက်သောအခါ ပို၍ ထူထပ်လာသည်ဟု မှတ်ရသည်။ ဂူပြားပြားကလေးမှာ နေရာချင်းမလပ်အောင်ပင် ကပ်နေကြသည်။ ကွင်းဖက်ကျသော မြေကွက်တွင်ကား မြင့်သောဂူများရှိ

ကြသည်။ အားလုံးမှာ ပြုစုပြင်ဆင်ခြင်းကင်းမဲ့သဖြင့် ရေညှိမှော်၊ မြက်ပင်၊ ပေါင်းပင်တို့ဖြင့် တွယ်ကပ်ကာ မည်းနေကြလေသည်။

မိုးသည် ဖွဲရာမှ ဖြုန်းခနဲ စိတ်လာလေပြီ။ နေလည်း ရုပ်သိမ်းသွားခြင်းမရှိဘဲ သူ၏ ရွှေရောင်ကို ထိုးရိုက်ထင်လျက်ရှိရာ မိုးရေတို့၏ သဏ္ဍာန်မှာ တလက်လက်နှင့် ဝင်းတောက်လျက်ရှိသည်။

ယောက်ျားပျိုက သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် သုသာန်တံခါးပေါက်ကိုရောက်အောင်သွားသည်။ ချိုချိုက လက်ကိုင်ပဝါကို ခေါင်းပေါ်ဖြန့်တင်ထားသည်။ မိုးသည် မထင်ရဘဲ ရွာကိုချလာသည်။ သို့သော် နေရောင်ကလည်း ထိုးရိုက်လျက်။

မစောလင်းက ဘာမှမဖြစ်သလို လျှောက်လာသည်။ မိုးရေစိုမှာစိုးသဖြင့် ခြေကို သုတ်သုတ်လည်းမလျှောက်။ ခေါင်းပေါ်၌လည်း ဘာမျှမတင်၊ ချိုချိုသည်

‘မိုးရွာလာပြီ’

ဟုနှုတ်မှဆိုကာ လမ်းမပေါ်သို့ရောက်အောင် ပြေးသွားသည်။

လမ်းမတွင်ကား ထူထပ်သော မန်ကျည်းပင်အုပ်ကြီးမှာအပေါ်တွင်မိုးထားသဖြင့် တော်တော်တန်တန် မိုးဆိုလျှင် မစို၊ ယောက်ျားပျိုကား လမ်းမမှ ရပ်စောင့်ရင်း ရေတင်နေသော အပေါ်အင်္ကျီကို လက်နှင့် တောက်ပစ်လျက်ရှိသည်။

မစောလင်းသည် ဣန္ဒြေရစွာပင် မိုးရေထဲ၌ လမ်းလျှောက်လာသည်။

‘မစောလင်းတော့ မိုးရေမိပြီး အအေးမိတော့မှာပဲ’

ဟု သူ့ဘေးရှိ ယောက်ျားပျိုအား ပြောနေလေသည်။

မစောလင်း အနားကပ်လာသောအခါ ...

‘ကြည့်စမ်း မိုးရေတွေရွဲကုန်ပါပကော၊ ခေါင်းမှာလည်း စိုလို့

အအေးမိလိမ့်မယ်၊ အကျီတွေလည်း ရွဲနေတာပါပဲလား’

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ခေါင်းကို သုတ်ပေးနေသည်။

တို့သုတ်ပေးရင်းလည်း နှုတ်က ...

‘မစောလင်းက သိပ်ခက်တာကိုး၊ သိပ်ပေတာပဲ’

ဟု ပြောနေသည်။

‘ကဲ ... ပြန်ကြရအောင်ကွယ်’

မစောလင်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ လမ်းဆေးသစ်ပင်အောက်တွင် ဆိုက်ထားသော ကားအပြာကြီးပေါ်သို့တက်သည်။ ယောက်ျားပျိုက ရှေ့ကဝင်ထိုင်သည်။

မိုးမှာသည်းမလာဘဲ တန့်နေပြန်လေသည်။

ကားသည် ဖုထစ်များဖြမ်းနေသော သုသာန်လမ်းမှကွေ့ကာ ပြည်လမ်းပေါ်သို့တက်လေပြီ၊ တောင်ဘက်သို့ကားကို ချိုးလိုက်ရာ မစောလင်းက

‘ဟေ့ ... အိမ်မပြန်နဲ့ချိုချိုတို့ကို လိုက်ပို့ရမယ်’ ဟု ကားမောင်းသူအားဆိုမှ ကားမှာ အရှိန်သတ်သွားသည်။

‘ဟင့်အင်း ချိုချို အိမ်မပြန်သေးဘူး။ မစောလင်းနဲ့အတူ လိုက်မယ်လေ၊ ညကျမှပဲ ပြန်မယ်။ ကိုသက်ရင်သာ လိုက်ပို့ပေးပါ’ ဟု ချိုချိုက ပြောလေသည်။

‘ကိုသက်ရင်က ပြန်မယ် မဟုတ်လား’

ဟု နောက်သို့ စွေကာ လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကိုသက်ရင်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ချိုချို နေရစ်မလား၊ ကိုယ့်ကိုတော့ ဆေးရုံကြီးထိပ်မှာ ချထားခဲ့ပါ’

ဆေးရုံကြီးထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ကားရပ်ပေးသဖြင့်

mgycce.com
ကိုသက်ရင် ကားတံခါးဖွင့်ပြီး 'သွားပါဦးမယ်' ဟု မစောလင်းတို့အား နှုတ်ဆက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်'

ဟု မစောလင်းက ပြန်နှုတ်ဆက်လေသည်။

ချိုချိုက ကားမှန်တံခါးမှ ခေါင်းပြုကာ ...

'ကိုသက်ရင် မနက်လာဦး မလား'

'အင်း မနက်တော့ အားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ညနေဘက်'

ဟု ပြုံးကာ ပြောသည်။

ကားလည်း ထွက်ခဲ့လေသည်။

မစောလင်းက စကားမပြော၊ ချိုချိုမှာ မစောလင်း၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မိုးလည်းစဲသွားပြီ။ တရုတ်တန်းဘက်တွင် ကားလမ်းမှာ ရေပင်မစို။ မိုးရေတစ်စက်မှမကျသလို ခြောက်သွေ့လျက်ပင် ရှိသည်။ မိုးက နည်းနည်းအုံ့နေသည်။

သိမ်ကြီးဈေးသို့ရောက်သောအခါ မစောလင်းက

'ကားခဏရပ်ဦး၊ သစ်သီးတန်းဝင်ဦးမယ်'

ဟု ဒရိုင်ဘာအား ပြောလိုက်သည်။

ပန်းသီးနှင့် ငှက်ပျောသီးများ ရပ်ကာဝယ်ကြပြီးမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

'ပန်းသီးပဲ စားချင်တယ်၊ ထမင်း တယ်မစားချင်ဘူး'

'ဘာ စားချင်မလဲ၊ အနံ့တွေရှူထားတာ နည်းမှမနည်းဘဲကိုး'

ဟု ချိုချိုက ပြောသည်။

"ဟုတ်ပါရဲ့ ဇက်တွေတောင် လေးလာတယ်"

ကားသည် ကုန်သည်လမ်းဘက်သို့ ချိုးကာ သော်မဆင်လမ်းဆီသို့ အပြေးမောင်းသွားလေသည်။ ကားမြန်မြန်မောင်းမှ မစောလင်း

ကြိုက်သည်ကို ဒရိုင်ဘာက နားလည်သည်။

စိန်ပန်းပင်မှ နီရဲသောအပွင့်များသည် ဖူး၍နေကြလေပြီ။
ကားသည် သော်မဆင်ရိပ်သာရှိ တိုက်ဝါတစ်တိုက်ရှေ့၌ ထိုးရပ်လိုက်
သည်။ တိုက်အောက်ထပ်တွင် ရွှေစာလုံးနှင့် လှပခုံညားသော ဆိုင်းဘုတ်
ကို ထင်းခနဲမြင်ရသည်။

‘လင်းဆေးတိုက်’

မစောလင်းသည် မော်တော်ကားပေါ်မှဆင်း၍ တိုက်တံခါးဝ
အုတ်နံရံ၌ အထက်အောက်ကပ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြားနှစ်ခုအနက်
အပေါ်ဆင့်မှ အရောင်တင်ဆီသုတ်ထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို
အသာဖြုတ်ကာ လက်ထဲ၌ကိုင်၍ ဘေးရှိလှေကားမှ အပေါ်သို့တက်
သည်။ ချိုချိုက ဘာမှမပြောဘဲ သူ့နောက်မှကပ်၍တက်လိုက်သွား
သည်။

မစောလင်းသည် ဆိုင်းဘုတ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ကိုင်လာရာ
‘ဒေါက်တာ ဦးလင်း’ ဟူသော စာလုံးတွေကို ဖတ်နိုင်လေသည်။

ဆေးတိုက်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော လူကြီးတစ်ဦးကား
ခေတ္တရပ်ကာ တွေဝေနေပြီး ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်လျက် ...

‘ဪ ... ဖအကြီးဆုံးရှာတော့ သမီးတစ်ယောက်တည်း
ကျန်ရစ်ပါကလား’

ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလေသည်။

သူကြည့်နေသော ဆိုင်းဘုတ်ကား အညိုရောင်တင်ဆီပေါ်၌
— ဘလုံးအဖြူများဖြင့် ရေးထားသဖြင့် ပေါ်လွင်ဝင်းပလျက်ရှိပေသည်။

ဒေါက်တာ ... မစောလင်း
အမ်-ဘီ-ဘီ-အက်စ်

[၂]

‘လာကွယ် ... ချိုချို အခန်းထဲသွားရအောင်’

ဧည့်ခန်းရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ပစ်လွဲကာထိုင်နေရာမှ ချိုချိုလည်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သွားသည်။

မစောလင်းသည် အခန်းတစ်ဖက်သို့သွားကာ ပြတင်းပေါက် ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မှန်ပြတင်းပွင့်သွားသော်လည်း အလင်းမှိန်စပြုပြီ ဖြစ်၍ သိပ်လင်းမလာ၊ အစိမ်းနုပေါ်တွင် အပွင့်အပွင့်များ၊ အခက် အခက်များ၊ ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောက်ထားသော ခန်းဆီးကို ဖောက်ထွင်း၍ ကောင်းကင်ပြာလဲ့လဲ့နှင့် ပြတင်းကိုမိုးကာ ပေါက်နေသော သရက်ပင် အကိုင်းများကို ရေးရေးမြင်ရသည်။

မစောလင်းသည် မှန်တင်ခုံဘေးရှိ မီးပွင့်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ချိုချိုက မထိုင်သေးဘဲ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိအလှပြင်ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေလေသည်။ ၄၇၇ အော်စကာ အိုဒီကိုလုံးမှ ရေမွှေး၊ ပေါင်ဒါ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး၊ တို့ပတ် အစ်ခွက်စသော ပစ္စည်းများကို တစ်ခုစီကိုင်ကာ ငေးမောနေသည်။ မှန်တင်ခုံအနားက စာကြည့်စားပွဲ ပေါ်တွင် မီးအုပ်ဆောင်းနှင့် မီးတိုင်ရှိသည်။

စာကြည့်စားပွဲနှင့် ယှဉ်လျက် ထောင့်ချိုးတွင်ကား စာအုပ်မိရို
 လေးလုံးရှိသည်။ စာအုပ်မိရိုတွင် အင်္ဂလိပ်ဆေးကျမ်း၊ လောကဓာတ်
 ပညာ စာအုပ်များအပြင် စာပေနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များလည်း
 ရှိသည်။ စာအုပ်မိရိုတစ်လုံးမှာ ထောင့်ချိုးတွင် ကပ်လျက် ကျန်နှစ်လုံး
 ကား အချိုးဘက်သို့ကွေ့သွားသည်။ မှန်တင်ခုံမှ မီးရောင်နှင့် စာအုပ်
 များ၏ ရွှေစာလုံးရောင် မှန်ရောင်တို့မှာ ဝိုးတဝါးလက်နေကြလေသည်။

မစောလင်းလည်း ထဘီကိုခေါက်ကာ ခုတင်ခြေရင်းရှိ သစ်သား
 တန်းပေါ်သို့ လှမ်းတင်ရင်း ...

“ချိုချို လုံချည်လဲဦး။ ညနေ စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ရမှာ”

ဟု လှမ်းမေးနေသည်။

ချိုချိုက ...

‘ဟင့်အင်း နေပါစေ’

ဟုပြောပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်က ဖိတ်စာစာရွက်ကို ဆွဲကြည့်ရင်းက-

‘မစောလင်းရေ ဒီဥစ္စာ ဒီနေ့တက်ရမယ့် အစည်းအဝေး ဖိတ်

စာပါလား’

မစောလင်းက ငေးကြည့်ကာ ...

‘ဘာ အစည်းအဝေးလဲ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဆေးပညာ သုတေသနအသင်းကလေး၊ ဥများပေါက်လာပုံကို
 ဒေါက်တာနန္ဒက ဆွေးနွေးမယ်ဆိုပါကလား၊ မစောလင်းက ဒီအသင်း
 မှာ အမှုဆောင်လား ဟုတ်လား’

‘ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌလေ’

‘အေးပေါ့ မသက်စွဲရုံတော့ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ’

ဟု ချိုချိုက သူ့ဘာသာသူပင် အဖြေရသွားကာ ပြောလေသည်။

‘နောက်လ ဆွေးနွေးပွဲမှပဲ တက်နိုင်တော့မှာပဲ။ ဆွေးနွေးပွဲ တက်တယ်ဆိုရင် ဆွေးနွေးမယ့်အကြောင်းအရာတွေကို ကြိုတင်ပြီး လေ့လာထားရတာ ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ထွက်နေတယ်၊ ဘယ်အချက် အလက်က မရှင်းလင်းသေးဘူးဆိုတာတွေကို သိထားမှ ဆွေးနွေးမယ့် အစည်းအဝေးကျတော့ အသက်ဝင်တာ’

ချိုချိုသည် မစောလင်း ခုတင်ပေါ်သို့ လာ၍ ထိုင်သည်။

‘မစောလင်းက သိပ်ပင်ပန်းခံနိုင်တာပဲ။ ချိုချိုဖြင့် သိပ်အံ့တာပဲ။ အစည်းအဝေးတွေလည်း တက်လိုက်သေး၊ဆေးတိုက်လည်းလုပ်ရသေး၊ ဆေးတိုက်ဘယ်တော့ဖွင့်မလဲ’

မစောလင်းက ခေါင်းအုံးကို ပွတ်နေရင်း

‘မနက်ဖြန်ကာ စပြီး ဖွင့်မှာပဲ’

‘နေပါဦးလား မစောလင်းရယ်၊ ရက်လည်ပြီးမှ ဖွင့်ပါလား’

‘မဖြစ်ဘူးထင်တယ် ချိုချို၊ လူနာတွေကလာ ဆေးတိုက်က ပိတ်ထားတော့ ပြန်ပြန်သွားကြမှာ သိပ်အားနာစရာကောင်းတယ်’

‘ဒါကတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စကြောင့် ခေတ္တပိတ်ထား ရတာမျိုးကိုး၊ နောက်ပြီး မစောလင်းအတွက်လည်း အားရက်နားရက် သဘောမျိုးရတာပေါ့၊ ဦးလေးလင်း မမာနေတုန်းကဆိုရင်လည်း မစောလင်းတစ်ယောက်တည်း ဆေးတိုက်မှာ နေ့မရှောင်၊ ညမရှောင် လုပ်နေရဘယ်မဟုတ်လား။ ဒါတောင် အိမ်ကအပေါ်ထပ်မှာမို့တော်ပါ သေးတယ်’

‘ဒီလိုရှိတယ် ချိုချိုရဲ့၊ ဆေးတိုက်ဆိုတာက ဈေးဆိုင်လိုအရောင်း အဝယ်လုပ်ငန်းမျိုးနဲ့ မတူဘူး၊ ဈေးဆိုင်ဆိုရင် ပိတ်ထားရင် အရေးမကြီး ဘူး။ ကိုယ်ဝယ်ချင်တဲ့ ပစ္စည်း ဒို့ပြင်ဆိုင်မှာသွားဝယ်ရင်ရတယ်။ အခု ဆေးတိုက်က ကိုယ့်လူနာတွေ ကိုယ့်ကိုအပ်ထားတဲ့ မကျန်းမာတဲ့သူ

တွေဆိုတာ ကိုယ့်ကိုမှ ယုံကြည်တာ၊ ကိုယ်ပြုစု ကုသတာမှ ခံချင်တာ၊ အဲဒီလိုသဘောမျိုးရှိကြတာ၊ ဟိုဘက်လမ်းက အင်ဂျင်နီယာ လင်မယား ဆိုရင် ဒီပြင်ဆရာဝန်ဆီသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုက်နာတာကအစ ကိုယ် တို့ဆေးတိုက်လာတာ’

‘ဒါကတော့ ဟုတ်မှာပဲ၊ အိမ်က ဖေဖေဆိုရင်လည်း မစောလင်း တို့ ဖေဖေဆေးမှ သူနဲ့တည့်သတဲ့’

ဟု ချိုချိုက ပြတင်းပေါက်သို့ငေးရင်း ပြောသည်။

‘ဖေဖေ ဆရာဝန်လုပ်လာတာ နှစ်ပေါင်းက ကြာပြီမဟုတ်လား၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေက အများကြီးပဲ၊ ဖေဖေကို အင်မတန်ယုံကြည်တယ်၊ အားကိုးကြတယ်၊ အခု ဖေဖေမရှိတော့ပေမယ့် ဖေဖေဆေးတိုက်ကို ဖေဖေရှိတုန်းကလို မကျန်းမာတဲ့သူတွေရဲ့ အားကိုးရာမှီခိုရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်’

ချိုချိုက ဘာမျှပြန်မပြောချေ အတန်ကြာငေးနေရာမှ ...

‘မစောလင်းက တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ သိပ်ပင်ပန်းမခံစမ်း ပါနဲ့၊ ကိုယ့်မှာ ရှားရှားပါးပါးထဲကမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အိမ်နဲ့ရာနဲ့ ဘဏ်မှာ လည်း ဦးလေးလင်းစုထားခဲ့တဲ့ ငွေတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား’

‘ကျန်ရစ်ခဲ့တာက ကျန်ရစ်ခဲ့တာပဲကွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကလည်း များများစားစားမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်က မသိကြလို့သာ အထင်ကြီးနေတာ ဖေဖေကလည်း ငွေစုတဲ့လူအထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ အင်မတန်သနားတတ်တာ၊ ရက်ရောတာပဲ။ ဒေါ်လေးသိတယ်မဟုတ် လား’

‘အင်း’

‘အဲ ... ဒေါ်လေးသမီးနဲ့သားကို ဖေဖေက ကျောင်းထားပေး ရတယ်၊ ဒေါ်လေးဆိုတာက ဦးလေးဆုံးကတည်းက အားကိုးရာမဲ့

ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ သမီးတစ်ယောက်၊ သားနှစ်ယောက်၊ သား
 အကြီးက ငယ်ငယ်ကတည်းက မမာတာနဲ့အလိုလိုက်ပြီး ကျောင်းမထား
 လို့ပေါ့၊ သမီးအလတ်နဲ့သားအငယ်ကို ကျောင်းစရိတ် ဖေဖေကပေးနေ
 ရတာ၊ ကျောင်းစရိတ်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်လေးတို့ တစ်အိမ်လုံး
 စရိတ်ဆိုပါတော့ကွယ်။ ဖေဖေကလည်း သူ့လိုအစ်ကိုတစ်ယောက်သာ
 ဒေါ်လေးမှာ အားကိုးရာရှိတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်၊ ဒေါ်လေး
 ဆိုတာက ရိုးရိုး၊ ဘာမှလုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာလည်း မဟုတ်တော့၊
 ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ရှေ့ကလား ဒေါ်လေးအသံနဲ့တူတယ်’
 ခန်းဆီးကြားမှ ဒေါ်လေးပေါ်လာသည်။

“ဟဲ့ ... မစောလင်း ... ဟယ် သုသာန်တုန်းက တို့ နင့်နား
 မကပ်နိုင်ဘူး အနံ့က သိပ်ပြင်းတာပဲ၊ ငါဆိုတာ ခေါင်းကိုက်ပြီး ခက်
 ခက်ရချည်ရဲ့အောက်မေ့တယ်၊ အော် အော်ခေါ်တာ မကြားဘူးလား’
 ဟု မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြောသည်။

‘မကြားမိဘူး ဒေါ်လေးရယ်’

ဟု မစောလင်းက ငြိမ်သက်စွာပြောသည်။

ချိုချိုက ဝင်၍

‘ကျွန်မတို့လည်း သူ့နားမနေနိုင်ပါဘူး။ လေကြောင်း လွဲတုန်း
 သူ့လက်ကို ဆွဲပြီးခေါ်တာပဲ။ ဒေါ်လေးတူမက သစ်ငုတ်တိုကြီးပေါ်
 မှာ ကျကျနနထိုင်ပြီး မီးသဂြိုဟ်တာကို အစကအဆုံး ကြည့်နေတော့
 တာပဲ’

‘မိန်းကလေးဆိုတာ ဒါမျိုးကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်လေး
 ပြန်ရောက်တာ ကြာလှပြီ၊ ညနေစာအတွက် ချက်ပြုတ်နေရင်းက စိတ်
 မချတာနဲ့ လာကြည့်တာ၊ စကားပြောသံကြားတာနဲ့’

‘ချိုချို ဒီမှာစားမယ် ဒေါ်လေး’

ဟု မစောလင်းက သတိပေးလေသည်။

‘အေးအေး ချိုချိုရယ် စားသွားပါ၊ ဒေါ်လေး ထမင်းဟင်းချက်တာ သွားကြည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ စကားစပြောရစ်ကြ’

ဒေါ်လေးသည် အခန်းဆီးကို ဖယ်ကာ အပြင်သို့ရောက်မှ...

‘စားပွဲပေါ်က ပန်းသီးတွေက ဘယ်သူဝယ်လာတာလဲ’

ဟု အော်ကာ လှမ်းမေးနေသည်။

မစောလင်းက ချိုချိုကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

‘ဟော ... ဟေ့ မေ့နေလိုက်တာ’

ဟုပြောကာ တစ်ဖန် အော်၍

‘ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေးရေ ကျွန်မဝယ်လာတာ၊ ပန်းသီးစိတ်ပြီး မြတင်ကို အပို့ခိုင်းလိုက်စမ်းပါနော်’

အမှောင်သည် အပြင်ဘက်တွင် ထူထပ်၍လာလေပြီ၊ မှန်ပြတင်းရှိ ခန်းဆီးရိပ်တွင်ကား ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ ပြာမှောင်မှောင်သာ ထင်နေတော့သည်။

‘ဒေါ်လေး တာဝန်ကို ကိုယ်ပဲယူရမှာပဲ ချိုချို၊ ဖေဖေရှိတုန်းကတော့ ဖေဖေကပဲပေါ့၊ အခု ဖေဖေမရှိတော့ ကိုယ့်တာဝန်ဖြစ်လာပြီ တကယ်ဆိုတော့ ချိုချိုရယ် ဖေဖေလုပ်ခဲ့တာတွေကို ကိုယ်က ဆက်ခံရမှာပဲ’

ချိုချိုက မွေ့ရာပေါ်တွင် လက်နောက်ပြန်ထောက်ကာ ...

‘ဆေးတိုက်ကို မစောလင်းတစ်ယောက်တည်း နိုင်ပါ့မလား၊ ဦးလေးလင်းရှိတုန်းကတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဆေးခန်းက ကိုတင်စိန်ကလည်း ဦးလေးလင်းနဲ့ သိပ်ဖက်မိတာ ဦးလေးလင်း တပည့်အရင်းဆိုတော့ စိတ်ချရတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုတင်စိန်က ဆေးတိုက်ဖွင့်ကတည်းက ဖေဖေနဲ့

လုပ်လာတာဆိုတော့ လုပ်သက်နဲ့ကို အတော်နားလည်နေပြီ’

‘အခု ... မစောလင်းနဲ့ကော’

‘ဆေးစပ်တဲ့ဘက်ကတော့ စိတ်ချရပါတယ်၊ ဖေဖေရှိတုန်းက တော့ ဖေဖေသွားတိုင်းလည်း လိုက်သွားတတ်တယ်၊ တော်တော်တန် တန် လူနာအကဲကို သူလည်းနားလည်နေတာပဲ၊ အတွေ့အကြုံကများ တော့လည်း သဘောပေါက်လာတာပေါ့’

‘မနက်ဖြန်ပဲ ဆေးတိုက်ဖွင့်တော့မယ်ဆိုတာတော့ နေပါဦးလေ၊ မစောလင်း သိပ်ပင်ပန်းမှာကိုပြောတာ နေလိုက်ဦးနော်’

ဟု ချိုချိုက တောင်းပန်သည်။

‘ဆေးတိုက်အလုပ်ဆိုတာက ပင်ပန်းတာ မပင်ပန်းတာကို ကြည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ချိုချိုရဲ့၊ လူနာတွေရဲ့ ကျန်းမာမှု၊ အများရဲ့ ကိုယ့်ကိုအားကိုး ယုံကြည်မှုကို ကြည့်ရတဲ့အလုပ်မျိုး။ နောက်ပြီး ဖေဖေရဲ့ ဆေးလုပ်ငန်းကြီးကိုလည်း ကိုယ်က ဆက်လက်ပြီး လုပ်ချင် တယ်။ ဖေဖေက ဆေးပညာကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဆေးကျမ်းတွေ ဖတ်၊ လက်တွေ့လည်းလုပ်၊ အဲသလိုလုပ်တာ၊ အဲဒီတော့ ဖေဖေနဲ့ကုတဲ့ လူဆိုရင်ပျောက်တာများတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဖေဖေ နာမည် ကောင်းတာ’

‘ချိုချိုကတော့ မစောလင်း ပင်ပန်းမှာ မကြည့်ချင်လို့ပါ မစော လင်းရယ်’

‘ပင်ပန်းပါစေ ကိစ္စမရှိပါဘူး ချိုချိုရာ၊ ကိုယ်ကုတဲ့လူနာ ရောဂါဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားရင် ပင်ပန်းရမှန်းတောင် သတိမရပါဘူး၊ စိတ်ကပျောက်ပါစေ၊ ပျောက်ပါစေလို့ စောနေတာကိုး။ ဖေဖေဆိုရင် သာပြီးကြင်နာတဲ့စိတ်က များသေးတယ်’

‘ဦးလေးလင်းတုန်းက ကိုတင်စိန်နဲ့ အကူအညီလည်းရတယ်’

နောက်ပြီး မစောလင်းက ရှိတယ်မဟုတ်လား’

ဟု ချိုချိုက ပြောသည်။

‘ဖေဖေ မမာနေတုန်းက ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပါပဲကွယ်၊
ဖေဖေကိုကြည့်တဲ့ ဒေါက်တာလှစိုးက ဂရုစိုက်ပေလို့ပေါ့၊ ဖေဖေကလည်း
မမာလျက်က သမီး လူနာတွေအပေါ် ဝတ္တရားမပျက်စေနဲ့နော်လို့
အမြဲတဖွဖွ သတိပေးနေတာပဲ’

ဦးလေးလင်းလို ဆရာဝန်မျိုးကတော့ မရှိသလောက်ပါပဲရှင်၊
သူက လူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို တကယ်ကြည့်တာပဲ’

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။

‘ကိုယ်လည်း နေတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ
အလူးအလဲခံနေတာတွေ ရရင် သက်သာတဲ့အထိ စောင့်လုပ်ပေးရမှ’
ဟု မစောလင်း ပြောသည်။

ပန်းသီးများစိတ်ပြီးသား ပန်းကန်နှင့်လာချ၍ ...

‘ချိုချိုရေ လုပ်ဟေ့ ကိုယ်တော့ စားချင်တယ်’

ဟုဆိုကာ ပန်းကန်ကို ချိုချိုဘက်သို့ပေးရင်း မိမိလည်း တစ်
စိတ်ယူစားလိုက်လေသည်။

ချိုချိုက အသာယူစားရင်း

‘အရည်ရွမ်းသားပဲ’

ဟု ပြောနေသည်။

‘ရှေ့လျှောက် ချိုချိုရယ် တာဝန်တွေများလာပြီ၊ ဒေါ်လေးတို့
သား သမီးတစ်စုကို ဖေဖေတာဝန်ယူခဲ့သလို တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်’

ဟု ပန်းသီးကို ကိုက်ပြီး ဝါးရင်းစားရင်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ချိုချိုပြောတာက ဒီလိုပါ၊ မစောလင်း သိပ်ပြီး နေ့ရော ညရော
တစ်ယောက်တည်း ဖိလုပ်နေမှာကိုသာ စိုးတာပါ။ မစောလင်းက

စမိရင် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ သိပ်ပင်
ပန်းပြီး ...'

‘ချိုချိုက ပူတတ်ရန်ကော’

ဟုဆိုကာ မစောလင်းက ပြုံးရယ်နေသည်။

‘အကူတစ်ယောက်တော့ လိုမှာပဲထင်တယ်’

ဟု မစောလင်းက ညည်းသလို ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်သားပဲ ဟုတ်တယ်၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက်
တော့ ထားပါ မစောလင်းရယ်၊ ဒါမှ မစောလင်းလည်း သက်သာမယ်၊
ဟုတ်ပါရဲ့ ချိုချို ပြောဖို့ မေ့နေတယ်’

‘ဆေးတိုက်ကို စီမံအုပ်ချုပ်ပေးဖို့က ရှိသေးတာကိုး၊ ဖေဖေ
ရှိတုန်းက ဆိုရင်လည်း စာရင်းအင်းအဝင်အထွက် ဆေးတိုက်အုပ်ချုပ်
မှုတွေကို ကိုယ်ပဲကိုင်ထားတာပဲ၊ ဖေဖေက ဒါတွေ ဘာမှပြန်မကြည့်ဘူး။
ဆေးပေးဖို့၊ ဆေးကုဖို့သာ ဖေဖေက အာရုံပြုတာ ဆေးတိုက်အုပ်ချုပ်မှု
က ကိုယ့်လက်ထဲမှာပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း မစောလင်းဆေးတိုက်မှာ လက်ထောက်
ဆရာဝန်တစ်ဦးအလိုရှိကြောင်း သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာထည့်လိုက်
ပါလား ဘယ်နှယ်လဲ’ မစောလင်းက စဉ်းစားကြည့်မိဟန်ဖြင့် ...

‘ကောင်းသားပဲ’

ဟု ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။ အတန်ကြာမှ

‘စိတ်ကူးပေါက်သားပဲ’

ဟု ဆက်ပြောရင်း ပြုံးရယ်နေသည်။

‘စိတ်ကူးကောင်းလို့မဟုတ်ပါဘူး။ သတင်းစာတွေထဲမှာ အလို
ရှိကြောင်း၊ ကြော်ငြာတွေထည့်တာ သတိရလို့ပြောရတာပါ၊ လက်ထောက်
ဆရာဝန် အလိုရှိကြောင်း ထည့်ပေါ့’

‘နေပါဦး ချိုချိုရဲ့၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်ရယ်လို့ ခေါ်လို့ဖြစ် ပါ့မလား၊ ကိုယ့်လက်အောက်ရယ်လို့ လုပ်လို့ကော ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်က အမ်ဘီဘီအက်စ်အောင်တာကမှ သုံးနှစ်လောက်ရှိသေးတာ ကိုယ့်ထက်လုပ်သက်ရင့်တဲ့ ဆရာဝန်ရရင်လည်း ကောင်းတာပေါ့’

ဟု မစောလင်းက စဉ်းစဉ်းစားစား မျက်နှာထားနှင့် ပြောလေ သည်။

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲနော်၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ထားရတယ် ဆိုတာလည်း လွယ်တာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ် မလွယ်ဘူး။ ဖေဖေရှိတုန်းကတော့ ကောင်းတယ်၊ ဖေဖေက ခေါင်းဆောင်ဦးစီးပြီး လုပ်တာ၊ ကိုယ်က လိုတာမှဝင်ဖြည့် နောက်ပြီး ကုထုံးကုနည်းတွေလည်း ဖေဖေဆီက အင်မတန် အဖိုးတန် တွေရတာ၊ အမ်ဘီဘီအက်စ် အောင်ပြီး ဆေးရုံကြီးမှာ တစ်နှစ်လုပ်ပြီး ဖေဖေဆေးတိုက်ရောက်တာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ အကူဆရာဝန်တစ်ယောက်မရှိရင်တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မစောလင်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ချိုချိုတော့ မကြိုက်ဘူး လေ၊ ဆေးပေးတဲ့ဘက်မှာ ဆေးကုတဲ့ဘက်မှာ ဖြစ်တယ်ထားဦး၊ နေ့ရော ညရော၊ ဆေးတိုက်မှာရော အပြင်ထွက်ပြီး လိုက်တာရောပါဆိုရင် မစောလင်း သိပ်ပင်ပန်းနေမယ်၊ မိန်းမသားချည်းဆိုတာ နေရာတိုင်းလည်း တတ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဦးလေးလင်းရှိနေစဉ်ကတော့ အစစအရာရာ တင့်တယ်တာပေါ့’

‘ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းလည်းဖြစ်ပါတယ် ချိုချိုရယ်၊ ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ချိုချိုရဲ့၊ မိန်းမသားကော ဘာဖြစ်သလဲ’

ရေဒီယိုပင် လာလေပြီ၊ တစ်ဖက်အိမ်မှ ဖွင့်လိုက်သော တေးသံ သည် သဲ့သဲ့မျှပေါ်ထွက်လာလေသည်။

တစ်ကိုယ်ရေတွေ
 ဆွေးနေမရွှင်
 ရော်ကာရမ်း ခန်းစက်ရာတွင်
 မျက်တောင်ကလေးယှက်
 ဖူးလက်တင်
 ပေါ်မယ့်သူပင် ...

‘ဒေါ်လေးကတော့ ကိုယ်နဲ့လာနေမှာပဲ’
 ချိုချိုက ကျန်နေသော ပန်းသီးစိတ်တစ်ခြမ်းကိုစားလိုက်

သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ အဖော်တော့ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့၊ အခု ဦးလေး
 လင်းမရှိဘူးဆိုတော့ ဒေါ်လေးနဲ့နေတာ ကောင်းတယ်’

‘ဖေဖေနဲ့နေရတာ အင်မတန်လွတ်လပ်တာ၊ ဖေဖေနဲ့ ကိုယ်နဲ့
 ကတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်နားလည်ကြတာ၊မေမေဆုံးပြီးတော့
 ကိုယ့်ကိုသက်ညှာပြီး မိန်းမတောင် ယူတာမဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေနဲ့နေရတာ
 ပျော်လည်းပျော်တယ်၊ သမီးလေးကို သိပ်ချစ်ရှာတာ’

ချိုချိုက မစောလင်းကို သနားကြင်နာစွာ စိုက်ကြည့်ကာ
 နားထောင်နေသည်။

‘တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကလည်း ပြန်ပြီးသက်ညှာ
 ရတာလည်းရှိတာပဲ၊ ဖေဖေစိတ်မချမ်းသာအောင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။
 ကုန်ကုန်ပြောမယ် ချိုချိုရယ် အိမ်ထောင်ရေးမှာတောင် ဖေဖေနဲ့ မခွဲဘဲ
 ဒီဆေးတိုက်လုပ်ငန်းကြီးမှာ အတူနေမယ့်လူမျိုးမှ ယူမယ်လို့ စိတ်ပိုင်း
 ဖြတ်ထားခဲ့တယ်’

မစောလင်းက ခုတင်မှ ထလိုက်ကာ ...

‘ကဲ ... ကဲ ချိုချို ဆာလှရော့မယ်၊ ထမင်းစားရအောင်’

ချိုချိုကလည်း နေရာမှထလိုက်ကာ

‘ချိုချိုတော့ မစောလင်းအတွက် ပူကိုပူနေမိတယ်၊ မစောလင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပူချင်ပူ မပူချင်နေ၊ တကယ်ပြောတာသိလား၊ မစောလင်း တစ်ယောက်တည်းနေတာလည်း မကြိုက်ပါဘူး’

‘တစ်ယောက်တည်းနေတာ မကြိုက်လို့ ယောက်ျားယူရမှာလား’

မစောလင်းက ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။

ချိုချိုက မစောလင်းလက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ...

‘ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ချိုချိုက မစောလင်း ဆေးတိုက်မှာချည်း နစ်မြုပ်ပြီး မနေစေချင်ဘူး၊ ယောက်ျားရတယ်ဆိုရင်လည်း ချိုချိုတို့နဲ့ ခင်မင်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဘာဆိုလဲ ချိုချိုရဲ့၊ ချိုချိုက ကလေးလိုပါပဲ’

ဟုဆိုကာ လက်ကိုဆွဲ၍ ထမင်းစားခန်းသွားကြမယ်ပြောလျက် ခေါ်သွားသည်။

[၃]

လရောင်သည် ယိုစီးဖြာကျလျက်ရှိလေသည်။

ပိတ်ထားသည့် မှန်ပြတင်းတွင် ညနေက တစ်ဖြိုက်ရွာချ လိုက်သော မိုးကြောင့် ရေစိုလျက်ရှိသေးသည်။ လေက ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေပြန်သောကြောင့် ရေအားလုံးမှာ လျှောကျ၍သွားခြင်းမရှိ၊ ပြတင်းမှန်သစ်သားပေါင်ကွက် ထောင့်စွန်းတို့၌ တွယ်ကပ်လျက်ရှိနေ သေးသည် ဆိုရသော်လည်း များများစားစား ထုနှင့်ထည်နှင့်လည်း မဟုတ်လှပေ။

ကြည်လင်၍နေခဲ့သော မှန်သား၌ စိုစွတ်ရောင်ပြေးနေသည် သာဖြစ်သည်။ ရေစီးကြောင်းထင်နေသော နေရာတွင် မှန်လဲ့လဲ့ဖြစ် နေကာ ရေစဉ်ကျလျှောဆင်းသွားသော မှန်သားကား ပွတ်တိုက်ထား သလို ကြည်လင်၍ နေလေသည်။ ထိုအပေါ်သို့ လရောင် ထိုးရိုက် လိုက်သောအခါ ပပဝင်းလျက်ရှိနေလေသည်။

လရောင်ဝင်းနေသော ရေစီးကြောင်းတွေရှိသည့် မှန်ဘက် တွင်ကား ပုလဲအမြိတ်ချထားသလို အောက်မေ့ရသည်။

လရောင်မူကား ဒလဟောပင် စီးဆင်းဖြာကျကာ သာနေ
သည်။

မစောလင်းသည် လရောင်ကြောင့်လားမသိ၊ အိပ်ရာမှ နိုးနေ
လေသည်။ ညဘက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ ထိန်ထိန်လင်းလင်းသာ
လျက်ရှိသော လရောင်ကိုပင် ငြိမ်သက်စေသည်။ လရောင်မှာ လူးလွန်
ခြင်းမရှိ၊ ပကတိပင် ညကဲ့သို့ ငြိမ်ဝပ်လျက်ပင်ရှိနေသည်။

ကြည်လင်သော မှန်သားဘက်မှ ဖောက်ထွင်း၍ဝင်လာသော
လရောင်မှာ အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်သို့ကျရောက်လျက်ရှိသည်။ စားပွဲ
ခင်းမှာ အဖြူဖြစ်လေရာ ဝင်းဖြူနေလေသည်။ ဝင်းဖြူလွန်းသဖြင့်
စားပွဲခင်းအနားတွင် ထိုးထားသော ဖောက်ပန်းကွက်များပင်ပေါ်နေ
သည်။ လရောင်ကြောင့် ပန်းရွက်အစိမ်းမှာ အစိမ်းပုပ်ခပ်ညိုဖြစ်ပြီး
ပန်းပွင့်ရွှေဖလားရောင်မှာလည်း ပန်းပွင့်အနီဖြစ်နေသည်။

မစောလင်းသည် တထိန်ထိန်သာနေသော လရောင်ကြောင့်
မျက်စိကို ပြန်၍ မပိတ်နိုင်တော့ဘဲ မှေး၍နေမိသည်။

စိတ်ထဲက 'ဪ ... လနယ်သာလိုက်ပါတိ'ဟု တမ်းတကာ
တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သော မောမောပန်းပန်းအဖြစ်ကို ပြေပျောက်
သွားရလောက်အောင်ပင် သာယာကြည်နူးမိလာသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စောင်းနေရာမှ လက်ကိုတန်းကာ အညောင်း
ဆန့်ပြီး အသာ ပက်လက်လှန်၍နေလေသည်။

လူနာများကား ဆက်တိုက်ဆိုသလို လာနေသဖြင့် ဆေးခန်း
ထဲကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှု၍
မအားအောင်ဖြစ်ရသည်။ လူနာတစ်ယောက် စမ်းသပ်ပြီး၍ ရေလုံတွင်
လက်ကိုရေဆေးနေစဉ် နောက်တစ်ယောက်သွင်းလိုက်သဖြင့် လက်ကို
လက်သုတ်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်းက 'ဪ ... ထိုင်ပါ'ဟု နေရာ ပေးရသည်။

အပြင်ဘက် ဧည့်ခန်းဝမှစောင့်၍ လူနာများကို အစီအစဉ် အလိုက် မိမိ၏ဆေးခန်းထဲသို့ သွင်းရသော သူငယ်လေးအား အပြစ် တင်ရန်လည်းမလို၊ လူနာတို့မှာ ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်များတွင် ပြည့် နေသဖြင့် မြန်မြန်ရှင်းရှင်းသွားအောင် အလျင်လူ အလျင်ဝင်ရအောင်လုပ် ရန်မှာ သူငယ်လေး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဆေးတိုက်ကို ညနေ ၅ နာရီပိတ်သော်လည်း ၆ နာရီလောက် မှပင် အလုပ်များ ပြီးပြတ်တတ်လေသည်။

ညနေက ပန်းနာ နာတာရှည်ခံစားနေရသော အမယ်ကြီးမှာ စမ်းသပ်၍ပြီးသော်လည်း ပြန်မသွားနိုင်ဘဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက အဘယ်ပုံ အဘယ်နည်း ဝေဒနာခံစားလာရပုံကို လေ့ရှည်ကြီးနှင့် ပြောပြနေ သည်။ ကျိုက်ထီးရိုး ဘုရားဖူးသွားသဖြင့် ဇရပ်တွင် ပန်းနာထ၍ မပြန် နိုင်ဘဲဖြစ်ရပုံကို ပြန်ပြောင်းသတိရနေပြန်သည်။ ထိုဇာတ်ဆုံးသွား သောအခါ မပြီးပြတ်သေးဘဲ 'ဆရာမလေးရယ် ဓာတ်စာပြောပါဦး'ဟု မေးမြန်းနေသည်။

မစောလင်းမှာ ၇ နာရီလောက် ညစာစားပြီးကတည်းက ကိုယ်တွေလက်တွေ လေးလာကာ အိပ်ချင်နေသဖြင့် အစောကြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့လုံးလုံးလိုလိုပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှသဖြင့် ခေါင်းချ ချခြင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွား သဖြင့် အိပ်မက်ပင်မမက်မိ။ သို့သော် လရောင်တထိန်ထိန်သာနေသော ကမ္ဘာလောကထဲသို့ အဆန်းတကြယ်ရောက်သွားသည်။

သည်ဟာသည် အိပ်မက်ပင်လားမသိ။

လရောင်ထိန်ထိန်လင်းအောင် သာနေသည့် ညဦးစည်းစိမ်ကို ကား ထိထိမိမိခံစားရသည်။ သို့သော် နေ့ခင်းလိုလို၊ နေ့လယ်လိုလို မသဲကွဲဘဲဖြစ်နေသည်။ အရောင်၏ ဝင်းပတောက်လင်းသည့်အသိကို

သေသေချာချာ ခံစားရသည်။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ မှန်ပြတင်းမှ ထိုးရောက်ယှက်ဖြာကျလာသော လရောင်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားပင် ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့လုံး နွမ်းနယ်လာသမျှသော အမောအပန်းတို့ကို လရောင်ဖြင့် ပြုစုကုသလေသည်။ မစောလင်းသည် ပက်လက်လှန်ရင်း မျက်စိကို တစ်ဝက်မှေးကာ မှန်ပြတင်းသို့ငေးကြည့်နေသည်။

မှန်သားမှ ဖောက်ထွင်း၍ ဝင်လာသော လရောင်မှာဟန်နှစ်မျိုးဖြင့် သာနေလေသည်။

ရေစက်တင်၍ မနေတော့သော မှန်သားမှာ ပွတ်တိုက်ထားသကဲ့သို့ ကြည်လင်ဝင်းပနေသဖြင့် ဝင်းဝင်းထိန်ထိန်ကြီး သာလျက် ရှိပုံကား ပြောစရာမရှိ ခြောက်ပစ်ကင်းစင်နေလေသည်။

ရေစီးကြောင်းများ တင်ကျန်နေရစ်သော မှန်သားဘက်၌ကား ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းမဟုတ်၊ မှုန်မှုန်လဲ့လဲ့ဖြစ်နေသည်။

ပြတင်းပေါက်ကိုမိုး၍ ပေါက်နေသော သရက်ပင်အရိပ်များသည် လရောင်ထဲတွင် ဝင်နေကြသည်။

လရောင်သည် အပေါ်တည့်တည့်မှထိုးလျက်ရှိရာ ဘေးမှ ထိုးကျသကဲ့သို့ အရိပ်ရှည်များမဟုတ်ဘဲ စိပ်နေသည်။ သရက်ကိုင်းများပင် သူ့ပင်ကို အလုံးအတိုင်း ခပ်မျှင်မျှင်မျှလောက်သာ အရိပ်အယောင်ဟပ်နေသည်။ အရွက်တွေလည်း ပြတ်သိပ်၍ ဝါးတားတားဖြစ်မနေဘဲ စိပ်စိပ်သေးသေးပင် အရိပ်ထဲတွင်ထင်နေသည်။ ထိုသရက်ပင်ရိပ်မှာ မှန်သားအားလုံးအပေါ်သို့လည်း ကျရောက်နေခြင်းမရှိ၊ အစွန်းတစ်ဖက်သာ လရောင်စက်ဝန်း၌ မိနေသည်။

ပြတင်းပေါက်အစွန်း၌ တွယ်ကပ်နေသော မိုးရေစက် မိုးရေသီးတို့ကား ပုလဲလုံးများသဖွယ် မှတ်ထင်ရသည်။ တွန့်တွန့်ယှက်ယှက်

ဖြစ်နေသော ရေစီးကြောင်းများမှာ လရောင်ဝင်ခိုနေသဖြင့် အင်မတန်မှ လှပသော အမြိတ်ကြီးဖြစ်နေသည်။

သရက်ပင်ရိပ်တို့၏ အတွန့်အယှက်တို့မှာလည်း ကိန္နရီရိပ်လိုလို၊ နယားရိပ်လိုလို အဆန်းတကြယ်ကို ဖောင်းကြွနေပေသည်။

ကြည်နူးသာယာဖွယ်ကောင်းသော လရောင်၏အလှအပတို့ကို မခံစားရ၊ ခံစားခွင့်လည်းမရဘဲ ဆေးကောလိပ်မှ ထွက်ကတည်းက ဆေးတိုက်၍သာ နေ့နေ့ညည အချိန်ကုန်နေခဲ့ရသည်။

မိမိ၏ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဆေးဝါးကုသခြင်းသည် ရှောင်ဖယ်၍ မရသောအလုပ်ဖြစ်သည်။ ဝေဒနာတစ်ခုကို စမ်းသပ်တွေ့ရှိနေလျှင် ဘယ်နည်းနှင့် ပျောက်ကင်းအောင် ကုသရမည်ကိုသာ စိတ်ကရောက်နေသည်။ ရောဂါ၏ဇာစ်မြစ်ကိုသာ စူးစမ်းနေလေသည်။ လူ၏ခန္ဓာစက်ကြီးကိုသာ ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်ကာ အပြစ်လိုက်ရှာရသည်။ လသာ၍ လရောင်တွေထဲ၌ မခံစားခဲ့။ စိတ်ကူး၍မနေနိုင်ခဲ့။ နေချင်သည့်အာရုံလည်း ပေါ်မလာ။

ယနေ့ညတွင်ကား ဤမျှလောက် ဆိတ်ငြိမ်ဝပ်ကာ လှပဆန်းကြယ်သော လရောင်ကို တစ်သက်သက် ကြည်နူးမိတော့သည်။

‘ဪ လရောင်နယ် သာလှပါဘိ’

သည်လို ပူပင်သောကမရှိ၊ ရှုပ်ထွေးခြင်းမရှိ၊ အဆီးအတားမရှိသည့် လရောင်ထဲမှသာ နေရရင် ဘယ်ကလောက်ကောင်းပါ့မလဲဟု တသသနှင့် တမ်းတနေသည်။

လရောင်သည် သာသည်ထက်သာလာလေသည်။ လ၏မျက်နှာကို ဘယ်တိမ်ခိုး ဘယ်တိမ်ငွေ့မှ ဖြတ်သန်း၍မသွား၊ ထိန်ထိန်လင်းလျက်ပင် ရှိနေသည်။

မစောလင်းသည် မလှုပ်မယှက်ပင် ပက်လက်လှန်နေလျက်

လရောင်အလှ၏ အငွေ့အသက်စည်းစိမ်ကို အားရပါးရ ရှုရှိုက်ခံစားနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အေးမြကြည်လင်ကာ မွှေးကြိုင်၍လာသည်။ ငြိမ်ဝပ်လှပခြင်းကြောင့် အလှ၏ ဓာတ်တို့သည် တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍နေသည်။

အလှဓာတ်ကြောင့်ပင် မစောလင်းသည် စောစောကထက် ပို၍ငြိမ်သက်လာသည်။ ငြိမ်သက်ခြင်းက သူ့အား တစ်ဖန်လန်းဆတ်စေသည်။ လန်းဆတ်လာလေ မျက်လုံးကို မှေးထားလေဖြစ်ကာ ယုယုယယ သိပ်ပေးနေသကဲ့သို့ဖြစ်၍လာသည်။

မစောလင်းကား တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျသွားလေပြီ။

လရောင်ထဲတွင် မစောလင်းသည် သူ့ယောင်မယ်ကလေးလိုလို ဖြစ်နေသည်။ လေက သုတ်ဖြူး၍ တိုက်ခတ်ပေးတိုင်း သူ့ယောင်မယ်ကလေးသည် လေထဲတွင် လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့လျက်ရှိသည်။ သူ့အဆင်းမှာ ရွှေရောင်ဖြစ်၍ မြတဘက်ကို အသာလျော့ရဲရဲခြုံထားသည်။ ငြိမ်ညောင်းသာယာသော တူရိယာသံကို ကြားရသည်။ တေးသံတို့သည် မြိုင်ဆိုင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူ့ယောင်မယ်ကလေးသည် လရောင်ထဲ၌ ကရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် သူ့ကို ဆေးကြိမ်လုံးနှင့်တို့ကာ အသက်သွင်းသော ဇော်ဂျီမင်းသားက ပျော်ပါးရန် လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သူ့ယောင်မယ်ကလေးသည် အသာရုန်းလိုက်သည်။ သို့သော် ဇော်ဂျီက မလွှတ်၊ ဇော်ဂျီက သူ့မျက်နှာ ပဝါစည်းထားသဖြင့် မမြင်ရ။

ဇော်ဂျီ၏ လက်မှာ နူးညံ့လေသည်။ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းနှင့် နွဲ့နှောင်းခြင်းလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရုန်းရသော်လည်း တွယ်ကပ်၍ နေလေသည်။ ဖေဇော်ဂျီက ကြမ်း၍လာသည်။

သူ့ယောင်မယ်သည် မရုန်းနိုင်တော့သောအခါ ဇော်ဂျီမျက်နှာ

ကိုမြင်ရအောင် ပဝါကိုဖယ်ရှားလေသည်။ ဇော်ဂျီက သူ့မျက်နှာကိုကြည့် ခွင့်မပေး။ ပဝါကို ပို၍တင်းကျပ်အောင် စည်းနှောင်လိုက်ကာ ရှောင်ရှား နေသည်။

သိချင်ဇောနှင့် ပဝါကို လိုက်ခွာသည်မှာ မော့၍ပင်လာလေ သည်။

နောက်ဆုံး၌ ပဝါကွာကျသွားလေသည်။ မျက်နှာမှာ ပြုံးရယ် လျက်ရှိသော ချိုချို၏ မျက်နှာဖြစ်နေလေတော့သည်။

မစောလင်း အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသောအခါ မခံချိမခံသာဖြစ်နေ သည်။

ဆန်းကြယ်သော အိပ်မက်ထဲ၌ ဘယ်လိုပင်ပြုံးရယ်လျက်ရှိ သော ချိုချို၏ မျက်နှာသည် ပဝါထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော်လည်း 'ချိုချို မဟုတ်ပါဘူး၊ ချိုချို မဟုတ်ပါဘူး'ဟု သိနေလေသည်။ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းတော့လည်း တပ်အပ်မပြောနိုင်၊ မသိနိုင်၊ သို့သော် ချိုချို မဟုတ်ဘူးဟုကား စိတ်ထဲက အသေအချာ သိနေသည်။

မစောလင်းသည် မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်၍ ကြည့်သည်။ လရောင်သည် အပေါ်သို့တက်သွားသဖြင့် ပုလဲမြိတ်စုံသည် အထက်သို့ တင်မ ထားလိုက်သည့် သဏ္ဍာန်ကိုဖြစ်စေသည်။

အပြင်ဘက်မှလေသည် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်နေသည်။ လရောင်သည် တစ်ခါတစ်ခါတွင် လူးလွန့်လေသည်။ မစောလင်းသည် တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ လှည့်လိုက်သည်။

[၄]

မိုးတစ်ပြိုက်ရွာလိုက်သဖြင့် စိန်ပန်းပင်သည် နီနီရဲအောင် ပြုံးပြက်ပွင့်လက်ကြလေပြီ။

မှန်တံခါးဝယ် စိန်ပန်းနီများ၏ အရိပ်သည် ရေးရေးပေါ်နေ လေသည်။ ဖုန်တင်နေသော သစ်ရွက်တို့မှာ ရေဖြင့် ဆေးကြောထား သဖြင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို လန်းလန်းဖတ်ဖတ်ဖြစ်နေကြသည်။

ချိုချိုသည် မှန်တံခါးမှ ကြည့်လိုက်ရာ မစောလင်းကို တွေ့နေ သဖြင့် 'ချိုချိုက အပေါ်ရောက်နေပြီမှတ်လို့' ဟု သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုး ပြောလျက် တစ်ဖက်ရှိ အဝင်တံခါးမှဝင်ကာ ကွေ့ပတ်၍ ဆေးခန်းထဲသို့ ဖိနပ်သံတဖျပ်ဖျပ်နှင့် အပြေးကလေးသွားလေသည်။

'လာ ... ချိုချို'

မစောလင်းသည် ဖန်ကလပ် ဖန်ပြန်ကလေးများဖြင့် ဆေးစပ် နေရာမှ မော့မကြည့်ဘဲ နှုတ်ဆက်သည်။

'ချိုချိုက လူနာလက်ခံတဲ့အချိန်မဟုတ်လို့ အပေါ်ထပ်မှာ အောက်မေ့နေတာ၊ မျက်စိကမြင်လိုက်တာနဲ့ ဝင်လာတာ'

‘လူနာလက်ခံတဲ့အချိန်မဟုတ်ပေမယ့် ဆေးတိုက်မှာ ဆရာဝန်က ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ လက်မလည်ဘူး ချိုချိုရယ်၊ ခုတလော ဖေဖေဆုံးမှ အလုပ်က နည်းမလာတဲ့အပြင်ကွယ် ပိုတောင် လာနေလို့ ခက်နေတယ်၊ ဆေးခန်းက ကိုတင်စိန်ဆိုတာက သူ့အချိန် တန်ရင် ပြန်သွားတာ’

ချိုချိုသည် နားထောင်ကာ မစောလင်း ဆေးစပ်နေပုံကို ငေး၍ကြည့်နေသည်။

မစောလင်းက ချိုချိုကို မော့၍မကြည့်အားဘဲ ပုလင်းကြီးထဲ မှ ဆေးရည်များကို ဖန်ကတော့ကလေးဖြင့် ပုလင်းကလေးထဲသို့ ငှဲ့ရင်းက

‘ကိုယ်တော့ အချိန်မှန်ကို ထမင်းမစားရပါဘူး၊ မနက်စာတော့ ခဏခဏလွတ်တယ်၊ ကိုယ့်အဖို့ မနက်စာ မစားရတာ အဆန်းမဟုတ် တော့ဘူး။ ခုနကလူနာတစ်ယောက်က ကိုယ်ပြန်ကာနီးမှကပ်လာတယ်၊ သူကလည်း တရှောင်ရှောင် ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒါ ဆေးစပ်မလို့လုပ်တော့ ကိုတင်စိန်ကလည်း ပြန်သွားတာနဲ့ ဆေးအခုလာယူပါလို့ မှာလိုက်မိ တယ်၊ ဆေးပေးမလို့လုပ်တော့မှ ကြည့်တော့ တစ်ခုက မဖျော်ရသေး တာနဲ့ အခု ကိုယ်တိုင်ပြန်စပ်နေရတယ်’

ချိုချိုက ခါးထောက်ကာ ...

‘အခု ထမင်းမစားရသေးဘူးလား’

မစောလင်းသည် ဖန်ဖြန်ကလေးကို ပြန်နုတ်ရင်း

‘ဟင့်အင်း မစားရသေးဘူး။ ဒီဆေးပြီးမှ စားနိုင်မယ်၊ တော် ကြာ ဆေးလာယူမှာ ကိုယ်က ချက်ချင်းလာယူဖို့ မှာလိုက်တာ’

‘ဘယ်နှုန်းရရှိပြီမှတ်သလဲ’

ချိုချိုက လက်ပတ်နာရီကို မစောလင်း၏ မျက်နှာနားသို့

ကပ်၍ပြလေသည်။

“ဟင် ... နှစ်နာရီတောင် ခွဲပါပကော၊ ကိုယ်ဖြင့် တစ်နာရီ သာသာပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်၊ သိပါဘူးကွယ်၊ လူနာလက်ခံတယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး ချိုချိုရဲ့၊ ရောဂါဇာစ်မြစ်ကို ရာဇဝင်ကစပြီး မေးနေရသေးတာ။ တစ်ခါတလေ ရောဂါတွေဟာ ရှုပ်ထွေးနေတာလည်းရှိတယ်။ ရောဂါရာဇဝင်ကို လိုက်ကောက်မှရတာ၊ လောလောဆယ်ဖြစ်နေတာ ကုရုံနဲ့ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ အရင်းအမြစ် လိုက်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒီလို ရောဂါရာဇဝင်ကို မေးမြန်းနေ တာနဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာ”

‘တကတဲ ထမင်းစားရမှန်းမှ မသိဘူးလား’

‘ဒီလိုကွယ့် ချိုချိုရဲ့၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အချိန်နဲ့ လုပ်လို့မရဘူး။ အရေးကြီးရင် ကြီးသလို လုပ်ရတယ်’

ချိုချိုသည် လက်ပွေ့အိတ်ကို ဆေးပုလင်းများတင်သော စင်နေရာ အလွတ်တစ်နေရာတွင် ချလိုက်ကာ

‘ကိုတင်စိန်ပြန်လာမှ ခိုင်းရောပေါ့ မစောလင်းရယ်’

‘မဖြစ်ဘူး၊ လူနာကို အခုပဲ ဆေးကိုလာယူဖို့ မှာလိုက်တာ ဆိုနေ’

မစောလင်းသည် ပုလင်းထဲသို့ ဆေးများထည့်ပြီးမှ ဘေးရှိ ကြွေလှဲတွင် လက်ကို ဆေးကြောကာသုတ်ရင်း ...

‘ကဲ ... ပြောစမ်း ချိုချို၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

ဟု မေးလေသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့မှ မဟုတ်ပါဘူး။ မစောလင်းဆီ သက်သက် လာတာပါပဲ’

‘လာဟော့ အိမ်ပေါ်တက်မယ်’

နှစ်ယောက်သား ဆေးတိုက်ဧည့်ခန်းမှ ကွေ့ကာ တစ်ဖက်ရှိ
လှေကားသို့တက်သွားကြသည်။

‘ခုမှ ဆာမှန်းသိတယ်ဟေ့’

ဟု မစောလင်းက ချိုချို၏ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း ပြောသည်။

‘ဒါကြောင့် ချိုချိုပြောတာ မစောလင်းတစ်ယောက်တည်း
မဖြစ်ပါဘူး။ သတင်းစာထဲကော ကြော်ငြာ ခုထက်ထိ မထည့်သေးဘူး
လား၊ ချိုချိုပြောထားလျက်သားနဲ့’

‘ချိုချိုက ပြောတော့လွယ်တာ၊ သတင်းစာထဲထည့်တိုင်းလည်း
လူရတာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် မစောလင်းတစ်ယောက်တည်း ဒီလိုပဲသွားနေ
မလား’

ဟု ချိုချိုက အပေါ်ထပ်ရှိ ဆိုဖာပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ရင်းပြောလေ
သည်။

မစောလင်းက

‘ထမင်းပြင်ဟေ့’

ဟု လှမ်းပြောလိုက်ပြီးမှ

‘ချိုချိုကော စားပြီးပလား’

ဟု မေးသည်။

‘ပြီးပါပြီ၊ ဒီအချိန်များ’

မစောလင်းသည် ဆရာဝန်ဝတ်ရုံဖြူကို ချွတ်လိုက်ကာ ...

‘ကိုယ့်အသိထဲက ဒေါက်တာဖေဦးကတော့ ကိုယ်နဲ့အတူ လာ
လုပ်မယ်လို့ ပြောတယ်’

ချိုချိုက စိတ်အားထက်သန်လာကာ

‘ဘယ် ဒေါက်တာဖေဦးလဲ’

‘ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အတော်ပဲ ခင်မင်တယ်၊ ကိုယ်
နဲ့တော့ မသိဘူး၊ မြင်ဖူးတယ်ဆိုရုံပါပဲ’

‘ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မစောလင်းနဲ့ ဒီမှာလုပ်ဖို့ရာ ဆက်မိကြတာ
လဲ’

‘ဆက်မိတာတော့ ကိုယ်နဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းကျောင်း
နေဖက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကိုယ့်ဆေးတိုက်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်းလုပ်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ စကားစပ်မိရင်းနဲ့ သူက လုပ်မယ်ဖြစ်တာ
ပဲတဲ့’

အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေကြသည်။

‘ဒါများ မစောလင်းကလည်း ခုမှပဲပြောတယ်၊ ဆရာဝန် တစ်
ယောက်ခေါ်မယ်ဆိုရင် ချိုချိုလည်း ပြောရောပေါ့’

မစောလင်းက ရယ်မောနေလေသည်။

‘ဘာများလုပ်ဦးမလို့လဲ၊ ကိုယ်လည်း မနက်ကမှ သိရတာ၊
ကိုယ်ကတော့ ဘာမှတော့ မပြောလိုက်သေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်က
လာမယ်ဆိုတော့ လုပ် လုပ်ပစေပေါ့’

‘သေသေချာချာ အကြောင်းအပေါင်းလည်း မသိသေးဘဲနဲ့
မစောလင်းကလည်း’

ဟု ချိုချိုက ညည်းသည်။

‘ဘာသိဖို့လိုလို့လဲ ချိုချိုရဲ့၊ ဆရာဝန်ဆိုပြီးရောပေါ့၊ ကိုယ့်
အဖို့မှာ ဘာပြောနိုင်မလဲ’

ချိုချိုက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ငေးပြီး

‘အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

မစောလင်းက ငေးမောတွေဝေပြီးမှ

အဲ သုံးဆယ်ကျော်ပေါ့၊ ကိုယ်တို့ထက် ကြီးတာပေါ့’

‘သူက မိန်းမနဲ့လား၊ လူပျိုလား’
‘မသိဘူး’
မစောလင်းက ဖြေလိုက်ပြီး ချိုချိုကို စိုက်ကြည့်ကာ
‘ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ လာဟော့ ထမင်းစားခန်းထဲ လိုက်ခဲ့၊ ထမင်း
စားရင်း စကားပြောရအောင်’
ဟု ဆိုကာ ထမင်းစားခန်းသို့ခေါ်သွားသည်။
‘ပြောစမ်းပါ လူပျိုလား၊ မိန်းမနဲ့လား’
ဟု ချိုချိုက ထပ်မေးသည်။
မစောလင်းသည် ငါးကြော်ကို ခက်ရင်းနှင့် စိုက်ယူပြီး ...
‘ချိုချိုကလည်း မသိပါဘူးလို့ဆိုနေ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊
မိန်းမရှိတာ မရှိတာက ဘာဆိုင်လို့လဲ’
‘ဘာမှတော့ မဆိုင်ပါဘူး၊ သိချင်လို့ပါပဲ’
‘မဟုတ်သေးပါဘူး ချိုချိုရာ၊ ကိုယ့်ကိုပြောစမ်းပါဦး’
မစောလင်းသည် ထမင်းကို ဆက်မစားသေးဘဲ ချိုချို၏
အမူအရာကို အကဲခတ်နေလေသည်။
‘ပြောစမ်းပါ’
ချိုချိုက တစ်ဖက်သို့လှည့်ပြီး ...
‘ချိုချိုက မစောလင်းကို ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ပြီး
တတွဲတွဲနေချင်တာ’
‘ဟေ့ ချိုချို ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဒီကနေ့ စကားတွေ
တယ်ဆန်းပါကလား၊ ကိုယ်တော့ မဆက်စပ်မိဘူးကွယ်’
အတန်ကြာ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောကြဘဲ ငြိမ်သက်
နေရာမှ
‘ဒေါက်တာ ဖေဦး၊ ဒီကို ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ”

ချိုချိုက ကောက်ခနဲ မေးလိုက်သည်။
'သန်ဘက်ခါလာမယ်လို့ ပြောတယ်'
'ဪ ... ဪ ... ဒါဖြင့် သေချာပြီပေါ့'

'သေချာတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုနိုင်တာပေါ့လေ၊ ကိုယ်က ဘာမှ မပြောဘူး။ အဲ ... ဆေးတိုက်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်လိုတယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက ဆေးတိုက်မှာ အတူလုပ်ဖို့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က လုပ်မယ်လို့ပြောတယ်၊ ဒါ လုပ်ဖို့ပဲရှိကြတော့တာပဲ မဟုတ်လား'

'ဟင်းချိုကို ပူအောင်လုပ်ပေးပါဟေ့'
ဟု ပြောပြီး ချိုချိုဘက်သို့လှည့်၍ ...
'ခုနက လူပျို ဟုတ်မဟုတ် စစ်တာက'
ချိုချိုက ပြုံးလျက် ...

'အကူ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကတော့ ထားရမှာပေါ့လေ၊ မရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ'

မစောလင်းသည် ပြုံးလျက် ...

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ချိုချိုပဲ ခဏခဏ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတာ ပင်ပန်းတယ်ဆို၊ သတင်းစာထဲတောင် ကြော်ငြာထည့်ပါ ဆို'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မစောလင်းတစ်ယောက်တည်းကတော့ မဖြစ် ပါဘူး။ အကူကတော့ ရှိရမှာပဲ၊ အဲဒီဒေါက်တာဖေဦးက မိန်းမရှိရင် ကောင်းတာပေါ့'

မစောလင်းက ဟင်းချိုမှုတ်သောက်ရင်း ...
'မိန်းမရှိရင် ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ'
ချိုချိုက ရယ်မောနေသည်။

‘ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း ဘယ်လိုကောင်းတာလဲ’

‘ဪ ... ချိုချိုက မစောလင်းတစ်ကိုယ်တည်းနေတာ ကြိုက်
တာကိုး၊ ယောက်ျားယူသွားမှာတော့ မကြိုက်ဘူး’

မစောလင်းက ပလုတ်ပလောင်းနှင့် ရယ်နေလေသည်။

‘အောင်မယ်လေးဟဲ့ ချိုချို၊ သိပြီ ... သိပြီ၊ နီးစပ်ပြီး၊ ကြိုက်ပြီး
လင်ယူသွားမှာစိုးလို့ ဟုတ်လား၊ မိန်းမနဲ့လူဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ပေါ့လေ ဟုတ်လား’

ချိုချိုက ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်လျက်

‘မသိပါဘူးလေ’

ဟု ကလေးသဖွယ်ပြောကာ ပြုံးနေသည်။

‘ကိုယ် ယောက်ျားမယူနိုင်သေးပါဘူး ချိုချိုရယ်၊ ကိုယ့်မှာ တူမ
ကလေးတွေ၊ တူကလေးတွေကို ကြည့်ရှုရဦးမယ်၊ နောက်ပြီး လင်ယူ
သားယူကိစ္စကို ကိုယ်က လွယ်လွယ်ကလေးလုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။
ကိုယ့်မှာ အားကိုးရာမဲ့ပြီး ယောက်ျားကိုပဲ အားကိုးတော့မယ်ဆိုပြီး
လည်း မှီတဲ့အနေမျိုးလည်း ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ပြုမှာမဟုတ်ပါဘူး။
ကိုယ့်ပညာနဲ့ကိုယ် တစ်ဝမ်းတစ်ခါ နေနိုင်တာပဲကွယ်’

‘အဲဒီတော့ ...’

ချိုချိုက စကားကို ထောက်လိုက်သည်။

‘အဲဒီတော့ မရောက်သေးပါဘူး ချိုချိုရဲ့၊ ကိုယ်တော့လေ
လင်ယူ မယားယူကိစ္စကို အချစ်နဲ့သာ လုပ်ချင်တယ်၊ ကိုယ်က တကယ့်
ကိုချစ်လာတဲ့ အချစ်နဲ့မှအိမ်ထောင်ပြုမယ်။ ဒီ ... ဒီဝတ္ထုတွေထဲပါသလို
ဆုံလို့၊ ကြုံလို့ နီးစပ်လို့ အကြောင်းကံဆုံစည်းလို့၊ ဘာလို့၊ ညာလို့
ဆိုတာ မခိုင်လုံဘူး၊ အချစ်နဲ့မှအိမ်ထောင်ရေးဟာ ခိုင်လုံပါတယ်’

‘အံ့မယ်....’

ဟု ချိုချိုက ဆိုသည်။

‘ဘာ အံ့မယ်လဲ မှန်တာပြောတာလေ၊ ကိုယ်က အချစ်ကို အများကြီးတန်ဖိုးထားတယ်၊ အချစ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုနေရမှာ အဲဒီအချစ် ကိစ္စကို လွယ်လွယ်ကလေး ပေါ့ပေါ့ကလေးနဲ့ လုပ်လို့ဖြစ်မလား၊ လင် မယားဆိုတာကွယ် အချစ်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးအဆင့်ပဲ၊ အားကိုးချင်လို့၊ ဘာလို့၊ ညာလို့ဆိုတာမျိုးနဲ့များတော့ ကိုယ်ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်နဲ့သာ လက်ထပ်မယ်။ အဲဒီအချစ်နဲ့သာ လောကကြီးမှာ နေရမယ်’

‘အလဲ မစောလင်းက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အချစ်အကြောင်း တွေ နားလည်တတ်ပါလား’

မစောလင်းက ဟင်းချိုကိုသောက်ပြီး ဇွန်းကို ပန်းကန်ထဲ ပြန်မချသေးဘဲ

‘ကိုယ့်ကို မလှောင်ပါနဲ့ ချိုချိုရာ၊ ကိုယ်က အချစ်အကြောင်း မသိပါဘူး၊ ချိုချိုတို့ကသာ အချစ်အကြောင်း ကြုံတွေ့ခံစားနေရတာ မဟုတ်လား။ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ချိုချိုလူနဲ့ ဘယ်တော့ယူကြမှာ လဲ’

‘ဘယ်သူလဲ ချိုချိုလူ’

‘အံ့မယ် ချိုချိုက ဒီနာမည်ခေါ်တာ တယ်ကြားချင်တယ် ထင် တယ်ကို ကိုသက်ရင်လေ’

ချိုချိုက ရှက်သွားကာ ...

‘ချိုချိုလူ မဟုတ်ပါဘူး’

“ကိုယ့်ကိုများ ဖုံးမနေစမ်းပါနဲ့ ချိုချိုရာ၊ ချိုချိုလူ၊ ချိုချို လူပေါ့၊ ဘာဖြစ်သေးသလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ကြ မင်ကြတာပါ’

‘အေး အေး ချိုချို မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှပဲ ချိုချိုလူလို့ပြော
နော်၊ အခုမပြောနဲ့’

ချိုချိုက စကားဖယ်၍

‘လုပ်ပါ မစောလင်းရဲ့ အချစ်တရားတွေ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး’

‘အချစ်တရား မဟုတ်ပါဘူး၊ ချိုချိုက ကိုယ့်ကို ယောက်ျား
ယူသွားမယ်၊ ဘာမယ် ပြဿနာပေါ်လာလို့ ကိုယ့်သဘောကို ပြောပြ
တာ၊ ဒီဟာပဲပေါ့လေ၊ ကိုယ်က အချစ်နဲ့မှ အိမ်ထောင်ပြုမယ်၊ အချစ်
မရှိဘဲနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုဘူး’

‘ဒါဖြင့် မစောလင်းက ကိုယ်ချစ်မှ ယူမယ်ပေါ့လေ’

‘လာဟော့ မြတင်၊ ပန်းကန်တွေသိမ်းတော့ ချိုချိုဖို့ ပန်းသီး
ယူခဲ့စမ်း’ ဟု မှာပြီး ချိုချိုဘက်လှည့်၍ ...

‘ဒီမှာပဲ စကားပြောရအောင်နော် ချိုချို’

‘ချိုချိုမေးတာ ပြောစမ်းပါဦး၊ မစောလင်းက ကိုယ်ချစ်မှ ယူ
မယ်လား’

‘ဒါပေါ့ ချိုချိုရဲ့၊ ကိုယ်ချစ်တာမှ ယူမယ်လေ၊ ကိုယ်ကချစ်မှ
ယူမယ်ဆိုလို့လည်း သူက မချစ်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ တစ်ဖက်
သတ်ချစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ မေတ္တာမျိုးကို ကိုယ်တော့ မယုံကြည်ပါဘူး၊
အချစ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်ချစ်ကြတာမျိုးမှ အချစ်လို့ဆိုတယ်မဟုတ်
လား၊ ချိုချိုတို့ကော ဒီလိုပဲမဟုတ်လား’

‘ချိုချိုဘက် လှည့်မလာစမ်းပါနဲ့၊ ချိုချိုက အချစ်အကြောင်း
သိပ်နားလည်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မစောလင်းကတော့ အတွေ့အကြုံပိုရှိ
တယ်၊ အချစ်အကြောင်း ပိုနားလည်တယ်၊ အရင်တစ်ခါ ချိုချိုကိုပြော
တဲ့...’

မစောလင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ...

‘ဪ ... ဒါလား’

ချိုချိုက ခေါင်းညိတ်လေသည်။

‘ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းနေတုန်းက ကြုံခဲ့တာလေ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဘာမှမသိတဲ့အခါ ကြုံတတ်တာမျိုးပဲ၊ တစ်ခုတော့ သိရတာပေါ့လေ’

‘ဘာလဲ အချစ်အကြောင်းလား’

ဟု ချိုချိုက ချက်ချင်းမေးလိုက်သည်။

‘အချစ်အကြောင်း ကိုယ်သိတာ မဟုတ်ဘူး ချိုချို။ မချစ်တာ ဆိုတာ ကိုယ်သိခဲ့တာ၊ တခြားစီပဲ၊ ကိုယ်က သိသွားရတာက မချစ်တာ ဆိုတာဘဲ၊ ချစ်တာကို ကိုယ်သိတာ မဟုတ်ဘူး’

ချိုချိုက အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

‘ဒေါက်တာဖေဦး လုပ်ဖို့သေချာရင် ချိုချိုကိုလည်းပြောနော်’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ချိုချို သိချင်ပါတယ်လေ’

မစောလင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

[၅]

‘ဪ ... ကိုသက်ရင်’

မစောလင်းသည် ပီကယ်ဒစ်လီ ဟိုတယ်အဝ၌ သွား၍ဆုံသော ကိုသက်ရင်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကိုသက်ရင်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက် နှင့်ငေးနေရာမှ မစောလင်း၏ နှုတ်ဆက်သံကို ကြား၍မော့ကြည့်သည်။

“ဪ ... မစောလင်းပါလား၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

ထိုအခါကျမှ ပြုံးထားသော မျက်နှာနှစ်ခု တိုက်မိကြသည်။

မစောလင်းက ပါးခွက်ကလေး တစ်ဖက်ချိုင့်ဝင်သွားအောင် ပင်ပြုံးလျက်

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ ကိုသက်ရင်က ဘာတွေများ တွေးမိတွေးရာ တွေးနေပါလိမ့်”

မစောလင်းက လှေကားထစ်ကို တက်ရင်း

“ကျွန်မတို့ဆေးတိုက်က ဒီနေ့ နေ့ဝက်ပိတ်တယ်၊ တစ်မနက်လုံး လူနာတွေက ဆက်တိုက်လာလို့ ခေါင်းရှုပ်တာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ ထွက်လာတာ ထမင်းမစားရသေးတာနဲ့’

“ကျွန်တော်လည်း မနက်စာ မပြီးသေးတာနဲ့”

“ဒါဖြင့် လာလေ၊ ကျွန်မနဲ့အတူ”

မစောလင်းက ရှေ့မှ လျှောက်သွား၍ ကိုသက်ရင်လည်း လိုက်သွားသည်။

“ချိုချိုကောရှင့်၊ ကျွန်မအိမ်မလာတာ နှစ်ရက်တောင်ရှိသွားပြီ” ဟု မစောလင်းက မေးလေသည်။ မစောလင်းသည် ပြောရင်းပြုံး၍ နေသည်။

‘ချိုချို ရှိပါတယ်၊ မနေ့ညနေကပဲ သူ့ဆီရောက်ပါသေးတယ်၊ ချိုချို က တစ်ခါတစ်ခါ ကလေးနဲ့မတူဘူးလား၊ စိတ်ကောက်ချင် ကောက်နေပြန်ပါရော၊ မစောလင်းတော့ တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်’

‘ကျွန်မကလည်း ချစ်ပါတယ်ရှင်’

သူတို့သည် ခန်းမကြီးထောင့်တစ်နေရာတွင် ထိုင်ကြသည်။ ဖြူဖွေးသော စားပွဲအလယ်ရှိ ပန်းစိုက်အိုး၌ နီရဲသော နှင်းဆီပွင့်တို့မှာ လန်းစွင့်နေကြသည်။

‘နှင်းဆီပန်းက လှလိုက်တာရှင်’

ဟု မစောလင်းကဆိုပြီးမှ ကိုသက်ရင်ဘက်သို့ လှည့်လျက် ‘ဘာစားမလဲ ရှင်ကြိုက်ရာမှာပါ’

ကိုသက်ရင်လည်း လှပ၍ ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော နှင်းဆီပန်း ခက်မှ ပွင့်ဖတ်ကလေးကို လက်နှင့် ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေသည်။

‘ဘာစားမလဲ ရှင်မှာပါ’

နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြောမှ ကိုသက်ရင်က ငေးနေရာက မစောလင်းအား ပြန်ပြောသည်။ မစောလင်းကမူကား ဘေးတွင်လာရပ်နေသော ဘွိုင်ကုလားအား စွဲကာကြည့်လျက် ကိုသက်ရင်ကို နားစွင့်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ ကိုသက်ရင်လည်း (မိန်း)စာရွက်ကို ထောင်၍ ဖတ်လျက် ...

‘ဘာစားရပါ့မလဲ’

ဟု သူ့ကိုယ်သူပြောသလို ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်မကတော့ ငါးကြော်ကြိုက်တယ်’

‘ကျွန်တော်လည်း ဘာစားရမှန်းမသိပါဘူး။ မစောလင်းပဲ

ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ဆိတ်မှာပေးပါဗျာ’

မစောလင်းသည် ပါးချိုင့်ကလေးတစ်ဖက်တည်းကို ပို၍ခွက်
လာအောင် ပြုံးလျက်

‘ရှင်တို့စာရေးဆရာတွေဟာ စာပဲရေးတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့’

ဟုဆိုကာ ကိုသက်ရင်လက်ထဲမှ စာကိုယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

ကိုသက်ရင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေသည်။

‘ကျွန်မ ကြိုက်ရာ မှာမယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... မှာပါ’

နှစ်ယောက်သား ပြုံးကြကာ မစောလင်းသည် နှုတ်က ဟင်း
အမည်ကို ခေါ်ရင်း မှာကြားနေသည်။ အနီးရှိ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းမှ
လေတဖြူးဖြူး ဝင်လာရာ ပန်းစိုက်အိုးထဲမှ နှင်းဆီပန်းရွက်တို့သည်
လှုပ်ကစားနေကြသည်။

‘ကိုသက်ရင်က ငေးတတ်တယ်နော်၊ ကျွန်မ ဟိုတယ်အဝမှာ
နှုတ်ဆက်တုန်းက မကြားဘူး။ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးခေါ်တော့မှကြား
ပုံရတယ်’

ကိုသက်ရင်က ပြုံး၍နေသည်။

‘စာရေးဆရာဆိုတော့ တွေးနေရ၊ စိတ်ကူးနေရ ထင်ပါရဲ့’

ကိုသက်ရင်က ငွေခက်ရင်းကလေးကို လက်နှင့်အသာပွတ်

နေရင်း

‘အင်း စိတ်ကူးနေတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့လေ’

‘အမြဲတမ်းပဲ စိတ်ကူးယဉ်နေပါသလားရှင်၊ လမ်းလျှောက်ရင်း
လည်း တွေးနေတာပဲလား၊ ဒီလိုဆိုရင် လမ်းလယ်ကောင်များ
မလျှောက်နဲ့ရှင်’

မစောလင်းက ပြောပြီးရယ်မောနေသည်။

‘အမြဲတမ်းပဲ စိတ်ကူးနေတယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်
တော့ကူးပါတယ်။ စိတ်ကူးတယ်ဆိုတာ နေ့ညမရှောင် လမ်းလျှောက်
ရင်းအထိ စိတ်ကူးနေရတဲ့ အလုပ်မျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
စာပေရေးသားတယ်ဆိုတာက စိတ်ကူးကို အမှီပြုပြီး ကြံစည်ရတဲ့အလုပ်၊
ဖန်ဆင်းရတဲ့သဘောမျိုးကိုး’

ထိုအခိုက် စားပွဲပေါ်သို့ ပန်းကန်များ လာချသည်။

‘ဆိုပါဦးရှင် ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ကျွန်မအလုပ်က
စိတ်ကူးကို အားကိုးရတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်နေတဲ့အခြင်းအရာ
ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး တိုင်းထွာရတဲ့သဘောမျိုး၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း
အဖြစ်ကို ချက်ချင်းလက်ငင်း လက်တွေ့လုပ်ရတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊
အင်း ... ဆိုပါဦးရှင်၊ ကျွန်မက (ဆိုင်းယင်းစ်) ပညာ၊ ရှင်တို့က စိတ်ကူး
ထဲမှာ တွေးပြီး ...’

‘ဒီလိုပါလေ၊ ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာအလုပ်က စိတ်ကူး
ထဲမှာ တွေးတာသက်သက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ကူးအလုပ်၊ စိတ်
ကူးနဲ့ ဖန်ဆင်းတယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကူးတာ
သက်သက် တွေးနေတာသက်သက် သဘောမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့က စာရေးတဲ့အခါမှာ စိတ်ကူးသက်သက်ကို မူတည်ပြီး
လုပ်ရတဲ့ စာပေသဘောမျိုးကို အားမကိုးပါဘူး’

‘ဒါဖြင့်ရင် ကျွန်မထင်တာ မှားတာပေါ့၊ ကျွန်မက စာပေ
သဘောကို နားမလည်လှဘူး။ ကျွန်မတို့အလုပ်ကလည်း အချိန်အား

တယ်မရဘူး။ အခု ဖေဖေဆုံးမှ သာပြီး မအားသေးတယ်၊ ကျောင်း
တုန်းက ကျွန်မလည်း စာအတော်စွဲခဲ့တယ်၊ ကိုသက်ရင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထု
တွေကို ဖတ်ပါတယ်။ အခုမှသာ ကိုသက်ရင် ရေးတာတွေ အကုန်
မဖတ်ရတာ၊ ချိုချိုကတော့ စာအုပ်တိုင်း ပေးပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ...
ပြောပါဦးရှင် စာပေအကြောင်း’

‘ခုနက ပြောသလိုပါပဲ၊ စိတ်ကူးတယ်ဆိုပေမယ့်အကြောင်း
အရာတစ်ခုကို မူတည်ပြီး စိတ်ကူးရလာတာမျိုးပဲ၊ ဘာအကြောင်းအရာ
မှ မရှိဘဲ သက်သက်ငေးပြီး စိတ်ကူးယဉ်တာမျိုးလည်း ရှိသပေါ့၊ ဒီလို
စိတ်ကူးယဉ်တာမျိုးတော့ ကျွန်တော်က မယုံကြည်ဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်း
က ပုံပြင်ထဲကလို နတ်သမီးလေး နတ်သက်ကြွေပြီး ဘာဖြစ်တယ်၊
နဂါးမင်းသားလေးက ရေနတ်သူဇာနဲ့ ညားတယ်၊ ဘာညာနဲ့၊ တကယ့်
လူလောကမှာဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အကြောင်းအရာမှာ အခြေမခံတာက
စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ သဘောပဲ’

‘စိတ်ကူးယဉ်ဆိုတဲ့ အလုပ်က စာပေအလုပ် မဟုတ်ဘူးလား
ရှင်’

‘စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်ဆိုတာက စာပေဆိုပေမယ့်ဗျာ တကယ်
လိုလားအပ်တဲ့ စာပေမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ စာပေတော့ စာပေပါပဲ၊ ရတနာ
ကြေးမုံလို ဝတ္ထုမျိုးဟာ စိတ်ကူးထဲမှာ ယဉ်နေတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ရတနာကြေးမုံ ကျွန်မ ကျောင်းတုန်းက သင်ရပါတယ်၊ ကဲ...
စားပါဦးရှင်’

ဟု ဟင်းပန်းကန်ကို ထိုးပေးလိုက်ကာ ထမင်း စတင်စားကြ
သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးနေတယ်ဆိုတာ လူ့လောကကြီးမှာ
အခု ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြ၊ ကြုံကြ၊ မြင်ကြ၊ ကြားရတဲ့လောက လူ့

ဘဝကြီးရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို အခြေပြုပြီး စိတ်ကူးတဲ့သဘောမျိုး ကိုသာဆိုလိုတာပါ။ ဥပမာဗျာ ကမ်းနားက ကူလီအကြောင်း ဝတ္ထု ရေးတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒီကူလီရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ၊ စားရပုံ သောက်ရပုံစတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဘဝကို မြင်တွေ့ဖူးမှ ဒီကူလီရဲ့အကြောင်းကို ရေးနိုင်တာ၊ ဒီလိုကူလီတွေရဲ့ဘဝကို မကြာခဏ တွေ့ကြုံမြင်နေရတာများ၊ ကူလီရဲ့ အကြောင်းဟာ စိတ်ထဲမှာ ပုံတူကူးယူထားသလို ထင်နေတာပဲ။ နောက် ကူလီအကြောင်းရေးမယ်လို့ စားပွဲပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်တော့ ဟော ... ကိုယ်မြင်ခဲ့ရတဲ့ ကူလီရဲ့အကြောင်းအရာအဖြစ်အပျက်ဟာ ကွင်းခနဲ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာတာပေါ့။ အဲသလို တကယ်တမ်း ဖြစ်ပျက်တဲ့ လူ့ဘဝ အဖြစ်အပျက်ကိုသာ အခြေပြု ကူးယူတဲ့ စိတ်ကူးကိုသာ ဆိုလိုတာပါ’

မစောလင်းက စကားကို စိတ်ဝင်စားနေမိ၍ ဖြည်းဖြည်းပဲ စားသည်။ ကိုသက်ရင်ပြောသမျှ ဂရုတစိုက် နားထောင်နေဟန်ဖြင့် စားနေသည်။

‘ကိုသက်ရင် ဝတ္ထုရေးတော့ ဒီလိုပဲ ကိုယ်ကြုံတွေ့တာတွေ ရေးသလား’

‘ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ကျွန်တော်နေထိုင်နေတဲ့ ကမ္ဘာလောက ကြီးရဲ့အကြောင်းရေးတာပေါ့၊ စိတ်ကူးသက်သက်ယဉ်ပြီး မရေးလိုပါဘူး။ ဝတ္ထုဆိုတာက ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ပြောပြတဲ့သဘောပဲ၊ ကိုယ်တွေ့ ကြုံရတာကို အခြေပြုပြီးရေးမှလည်း သရုပ်ပေါ်မပေါ့။ ဥပမာ - မစောလင်း သင်္ဘောနဲ့ ခရီးသွားရင်း လူဆိုးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ် ဆိုပါတော့၊ အဲဒါကို အိမ်ရောက်လို့ပြန်ပြောပြတဲ့အခါ သိပ်နားထောင် လို့ ကောင်းမှာပေါ့၊ ဒါက တကယ်အဖြစ်အပျက်ကို ပြောရတာ မဟုတ် လား၊ ဝတ္ထုမှာလည်း အဲသလိုပါပဲ၊ တကယ်တမ်းဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောကို အခြေတည်ရေးတာကမှ သရုပ်ပေါ်တာ’

mgjoe.com

“စိတ်ကူးထဲ ဘယ်လိုပေါ်လာသလဲ၊ ကျွန်မ အခု ကိုသက်ရင် စပြောပြမှ စာပေကို အတော်စဉ်းစားမိလာတယ်။ စာပေဟာ စိတ်ကူးမှ ပညာဆိုတဲ့ သဘောပေါက်လာတယ်”

‘ခုနကပြောသလို ကူလီတစ်ယောက်အကြောင်းရေးတဲ့ ကိုယ်တွေ့ဖူးတဲ့ ကူလီတစ်ယောက်ကိုသာ ကြည့်ရေးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကူလီတွေ အများကြီးကို တွေ့ဖူးကြုံဖူးတဲ့ အသိရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကူလီတွေရဲ့ ပြောတတ်ဆိုတတ်တဲ့ စကားအသုံးအနှုန်း၊ ကူလီ တွေရဲ့အကျင့်အကြံ ဟန်ပန်အမူအရာ အဲသလို သရုပ်သဏ္ဍာန်အားလုံးကို ပေါင်းစုဆွဲယူပြီး ကူလီဝတ္ထုမှာ ရေးပြီးထည့်လိုက်တာပါပဲ။ ကူလီဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ အရင့်အရင်က စိတ်နဲ့ကူးယူထားလို့ ထင်နေရစ်တာတွေ ကို ဝတ္ထုထဲမှာ စီကာ စဉ်ကာနဲ့ ဖော်ပြလိုက်တာပါပဲ’

“ကဲ ... သုံးဆောင်ပါဦးရှင်”

မစောလင်းက ကိုသက်ရင်၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ငရုတ်ကောင်း မှုန့်များ ကိုယ်တိုင်လှမ်းဖြူးပေးလေသည်။

“ဆရာဝန်အလုပ်နဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ကူးပညာနဲ့ ဘယ် တူပါ့မလဲ၊ဆရာဝန်အတတ်ဆိုတာက လက်တွေ့သဘောကို စစ်ဆေး သုံးသပ်တယ်။ လက်တွေ့ကို အဖြေချက်ချင်းလက်ငင်း ရှာတွေ့ရတဲ့ အလုပ်ပေကိုး၊ စာပေဆိုတာကတော့ စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးတဲ့ အနုပညာရပ်၊ ဆရာဝန်က ဆိုင်းယင့်စ်ပညာကိုး”

နှင်းဆီနဲ့သည် တသင်းသင်းထွက်နေသည်။

“ကျွန်မ ချိုချိုဆီ မှာချင်တယ်”

ဟု မစောလင်းက ပြောလေသည်။

‘မှာပါ၊ ညနေဘက် တွေ့ဦးမှာပါပဲ’

‘ဆရာဝန်တစ်ယောက် ငှားလိုက်ပြီလို့ ပြောပါ၊ ကျွန်မ အခု

mgjoe.com

တလော မအားတာနဲ့ ချိုချိုဆီ မသွားနိုင်ဘူးရှင့်”

‘အလုပ်က သိပ်များတာကိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကို ချိုချိုကို ဆက်ဆက်ပြောပေးပါရှင်၊
စိတ်ကူးထဲတော့ ပျောက်မသွားပါနဲ့’

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မောကြလေသည်။

‘ကိုသက်ရင်နဲ့တွေ့ရတာ ဟန်ကျတယ်၊ ကျွန်မက ဆရာဝန်
ဆိုပေမယ့် စာပေကို ဝါသနာရှိပါတယ်၊ အလုပ်များတော့ အချိန်မအားလို့
များများစားစားမဖတ်နိုင်တာပါ၊ အခု ကိုသက်ရင်ပြောတာတွေ ကျွန်မ
သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကိုသက်ရင်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေလည်း ဖတ်ချင်
တယ်ရှင်’

မစောလင်းသည် ပီကယ်ဒစ်လီဟိုတယ်မှ ကိုသက်ရင်နှင့် ခွဲ၍
ရုပ်ရှင်သို့ထွက်သွားသောအခါ စိတ်ကူး၍သွားလေသည်။ ဟိုတယ်မှ
ဆင်း၍ ကိုသက်ရင်အား နှုတ်ဆက်လိုက်တုန်းက

‘ဒီမှာရှင့် လမ်းမှာလည်း စိတ်ကူးသွားလို့ မော်တော်ကား
တိုက်မိနေပါဦးမယ်ရှင်’

ဟု ပြောခဲ့သည်။

ယခု မိမိကိုယ်တိုင်မှာ စာပေအကြောင်းတွေကို စိတ်ကူး၍နေ
မိလေသည်။

[၆]

နေသည် အပေါ်တည့်တည့်၌ ရောက်၍နေသည်။ စိန်ပန်းပင် ရိပ်များလည်း ပုလျက်ရှိသည်။ လေတိုက်၍ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများ ယိမ်းထိုးကြသည့်အခါ နေရောင်ဖြင့် လင်း၍နေသော မြေပြင်တွင် အကွက်ကွက်၊ အစင်းစင်း၊ အပြောက်အပြောက်များသဏ္ဍာန် ဖြစ်သွား သည်။ ကျေးငှက်သာရကာတို့လည်း အော်မြည်ဟစ်ကြွေးလျက် သစ်ပင်ရိပ်မြို့ထက်ဝယ် လှည့်လည်ပျံသန်းလျက်ရှိကြသည်။

‘မစောလင်းရေ တံခါးဖွင့်ပါဦး၊ အမယ်လေး ချိုချိုဖြင့်’
ဟု သံတိုင်ကို လှုပ်နေသော ချိုချိုထံသို့ မစောလင်းသည် လျှောက်လာသည်။

‘ဘာများဖြစ်လာလို့လဲ ချိုချို၊ တကတဲမှပဲ အလန့်တကြား’
ဟု မစောလင်းက တံခါးဖွင့်ရင်း မေးလေသည်။

ချိုချိုသည် တံခါးဝမှ ဝင်လာရင်း

‘မစောလင်းကကွယ် ဘာမှပြောမထားဘူး’

ဟု မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

‘ဘာကို မပြောတာလဲ’

မစောလင်းက ချိုချို၏ လက်အိတ်ကို ဆွဲယူလျက် ကုလား
ထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“မနက်ကမှ ကိုသက်ရင်နဲ့ တွေ့တယ်၊ မစောလင်းက မှာ
လိုက်တယ်ဆိုလို့ ပြေးလာတာ”

“ပြေးလာတာ ဘာဖြစ်သလဲ”

ဟု မစောလင်းက ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အောက်ထပ်ဆေးခန်းထဲ တောက်လျှောက်
ဝင်သွားတာပေါ့၊ ခါတိုင်းလို မစောလင်းရှိမယ် မှတ်တာကိုး’

မစောလင်းက ပို၍ ရယ်မောနေလေသည်။

‘ဪ ... အောက်မှာ ဒေါက်တာဖေဦးနဲ့ တွေ့ခဲ့မှကိုး’

‘မစောလင်းက ပြောမထားဘူးကွယ်’

‘ကိုသက်ရင် မှာလိုက်သားပဲ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ရပြီဆို
တာလေ’

ချိုချိုက ရှက်သည့်ဟန်ဖြင့် မစောလင်းလက်ထဲမှ လက်ကိုင်
အိတ်ကိုဆွဲယူကာ အထူးအဆန်းလုပ်ကြည့်နေသည်။

‘ဒီလို ချိုချိုရ ... ဖေဖေရှိတုန်းကလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဖေဖေ
ရှိတုန်းက ဖေဖေကပဲ လူနာအားလုံးကို တာဝန်ယူပြီး လက်ခံတယ်၊
ကိုယ်က လိုတာကူညီပေးတယ်၊ အခုတော့ တစ်မျိုးလုပ်လိုက်တယ်၊
မနက်ပိုင်းကို ကိုယ်ကယူတယ်၊ ညနေပိုင်း သူ့ကိုထားတယ်’

‘ဪ ... အခု ညနေပိုင်း သူ့အချိန်ကိုး’

‘ဒါကြောင့် တွေ့တာပေါ့’

‘ချိုချိုက ခါတိုင်းလို မှတ်လို့ စွတ်ခနဲဝင်သွားတော့ အံ့အား
သင့်ပြီး ကြည့်နေတယ်’ “ဪ ... မစောလင်း ရှိတယ်မှတ်လို့ပါရှင်”

ဆိုပြီး ချက်ချင်းထွက်ခဲ့ရတယ်။ အပေါ်မှာရှိပါလိမ့်မယ်လို့တောင် ပြန်ပြော
လိုက်သေးတယ်။ ချိုချိုတော့ အပေါ်သာတက်ပြေးခဲ့တာပဲ အမယ် လူက
လူချော နှာတံပေါ်ပေါ်။ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း’

ချိုချိုသည် ပြောရင်း မစောလင်းအား ပြုံးလျက်ကြည့်နေ
သည်။ မစောလင်းက ပြန်လို့ပင် မပြုံးဘဲ တည်ကြည်စွာ နားထောင်
နေသည်။

‘မစောလင်းက လူရှာသိပ်ကောင်းတာပဲ၊ လူချောမှ ရွေးရှာ
တတ်တယ်’

ထိုအခါကျမှ မစောလင်းက မျက်နှာထားကို မတည်နိုင်တော့
ဘဲ ပြုံးရယ်လိုက်ရသည်။ ချိုချိုက မစောလင်းအား ဖက်လျက် ရယ်မော
နေသည်။

‘ချိုချိုက တယ်နောက်တတ်ပါလား’

ဟု မစောလင်းက ဆိုလေသည်။

‘နောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့်ကိုပဲ မစောလင်း လူက
လူချော၊ အသားကဖြူဖြူ’

‘ဘာ မစောလင်း လူလဲ၊ ချိုချိုက မနောက်နဲ့ကွယ်’

‘အသက်လည်း သိပ်ကြီးဦးမယ် မဟုတ်ဘူး’

ချိုချိုက ပြုံးနေရာက မစောလင်း၏ မျက်နှာလေးကိုသတိထား
ကာ တစ်ဖန် တည်နေလိုက်ရသည်။

‘မငယ်လှပါဘူး။ ကိုယ့်ထက်ကြီးပါတယ်။ ဆေးကောလိပ်က
အောင်တာတော့ သိပ်မကြာသေးဘူး။ သူက ရန်ကုန်က အောင်တာ
မဟုတ်ဘူး ကာလကတ္တားက အောင်ခဲ့တယ်။ သူက ကြည့်ရတာ ခပ်အေး
အေးပါ’

‘ဆေးတိုက်ကို စလာတာ ဘယ်နေ့လဲ’

‘တစ်နေ့ကပဲ’

‘ဪ’

‘ချိုချိုလည်း ပေါ်မလာဘူး’

‘မန္တလေးက ဧည့်သည်တွေရောက်နေလို့ မလာဖြစ်တာ၊ ခါတိုင်း ဆိုရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ဆိုစရာ မရှိပါဘူး၊ အလုပ်စဝင်တယ်၊ ညနေပိုင်းလာတဲ့ လူနာတွေ လက်ခံဖို့ သူ့ကိုလွှဲလိုက်တယ်’

‘ဒါပဲလား’

‘ဘာဒါပဲလားလဲ’

ချိုချိုက ပြုံးကာ....

‘မိန်းမနဲ့လား လူပျိုလား’

ဟု မေးလာသည်။

‘လက်စသတ်တော့ ဒါသိချင်တာကိုး၊ မိန်းမ မရှိဘူး၊ လူပျို

လူပျို’

‘ဟင်’

ဟုဆိုကာ ချိုချိုသည် ဆိုဖာနောက်သို့ မှီလျက် မစောလင်းကို မကြည့်ဘဲ ပြတင်းတံခါးဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။

‘ဘာဟင်လဲ၊ ချိုချိုရဲ့’

‘မိန်းမ မရှိဘူးဆိုလို့ပေါ့’

‘မိန်းမ မရှိတော့ ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ’

ဟု မစောလင်းက တည်တည်ကြီးနေ၍ ချိုချိုက ပြုံးစိစိ ပြန် လုပ်နေလိုက်သည်။

မစောလင်းက ချိုချို၏ လက်ကိုင်အိတ်ကို ကိုင်ရင်းက ‘အိတ်ထဲ မှာ ဘာတွေလဲ ဖောင်းလှချည်လား မှန်း’

ဟု ဆိုကာ လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

‘အေး ... မေ့နေလို့ မစောလင်းပေးဖို့ ဝတ္ထုစာအုပ်ပါ။ ကိုသက်ရင် ရေးတာလေ’

‘ဪ ... ပေးစမ်းပါ။ ကိုယ်အခုအချိန်အားရလာပြီ။ ကိုသက်ရင် ရေးတာတွေ ဖတ်ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘အမယ် အဖုံးက တစ်မျိုးပါလား၊ ကြည့်စမ်း၊ အဖြူခံပေါ်မှာ ငွေရောင်ရယ်၊ အပြာရယ်၊ အနီရယ် ခုံညားတယ်’

မစောလင်းသည် စာအုပ်ကိုထောင်ကာ အဝေးသို့ထားပြီး ကြည့်နေသည်။

‘ဝတ္ထုနာမည်က စိမ်းလဲ့ကောက်ပင်တဲ့၊ ကောင်းတယ်နော်၊ ချိုချိုလူက စာပေမှာတော့ တော်တယ်ကွယ့်၊ နာမည်ပေးတာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်။ စိမ်းလဲ့ကောက်ပင်တဲ့၊ ဒီလို လယ်ယာတောခင်းလေးနဲ့ လယ် သမားကြီးက လယ်ရိတ်နေတဲ့ပုံနဲ့ အဖုံးဆွဲထားတာ တောအကြောင်း ရေးထားတာနဲ့တူတယ်’

ဟုပြောကာ ဝတ္ထုစာရွက်တွေကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန် ကြည့်လေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ တောအကြောင်းရေးထားတာ၊ လယ်ယာလုပ် ကိုင်စားသောက်တဲ့ လယ်တောရွာတစ်ရွာကို အခြေခံပြီး ရေးထားတာပဲ’

ဟု ပြောရင်း စာအုပ်ကို အမြီးပြန် ခေါင်းပြန် လှန်ကျော် ကြည့်နေသည်။

‘ချိုချိုလည်း ညကမှ ဖတ်ပြီးတယ်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ သူသုံး တဲ့ စကားလုံးတွေက ပြေပြစ်တယ်၊ သူက မြန်မာစာကို သိပ်နိုင်တယ်၊ တချို့ ရေးကြတာတွေက ထောင့်တောင့်တောင့်နဲ့ စကားလုံးတွေက

လည်း တစ်ဆိတ်ရှိ ဒါပဲထပ်လို့’

‘တော်တော်လည်း ချီးမွမ်းပါရှင့်’

ဟု မစောလင်းက ပြုံးရယ်ပြောလိုက်သည်။

‘သူကလေ တောသူတောင်သားတွေအကြောင်း ရေးလေ့ရှိ တယ်၊ ချိုချိုဖြင့် နှစ်ခေါက်တောင်ဖတ်တယ်၊ တကယ့်ကို ဖတ်လို့ ငြီးငွေ့တယ်မရှိဘူး’

‘ဖြစ်ရမယ်လေ’

‘ဘာလဲ မစောလင်းက ချိုချိုက သူ့ဝတ္ထုတွေကောင်းလို့ ကောင်းတယ်ပြောတာပါ၊ မစောလင်းသည် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို လှန်ကြည့် နေရာက တစ်နေရာတွင် တန့်ကာ ဖတ်နေသည်။

ချိုချိုက စာအုပ်ကို ဆွဲယူပြီး

‘နောက်မှဖတ်ပါ မစောလင်းရယ်၊ ပြောပါဦး မစောလင်း အလုပ်အကြောင်း’

‘ဘာပြောရမှာလဲ’

‘အခုလို မနက်ဘက်အချိန်မှာ မစောလင်း၊ ညနေပိုင်း ဒေါက်တာ ဖေဦးဆိုတော့ ကောင်းသားပဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်မတွေ့ ရဘူးပေါ့’

‘တွေ့ရကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဆေးတိုက်တစ်တိုက်တည်းနေတာ ဘယ်ကင်းနိုင်မှာလဲ’

‘ချိုချိုဖြင့် ဒီလူကြီးကို သိပ်မကြိုက်ဘူး’

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခုနကတော့ လူချော၊ လူလှဆို၊ အခု ဘယ်နှယ့် ဖြစ်သွားပြန်ပြီလဲ”

“လူချော လူလှတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာအမူအရာက တစ်မျိုးပဲ မစောလင်းရယ်၊ ချိုချိုလည်း မပြောတတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ၊ မျက်နှာထားဆိုးလို့လား”

‘မျက်နှာထားဆိုးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ချိုချို ပြောချင်တာက ဒီလို ... ဒီလို မျက်နှာထားမှာ လေးနက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး’
မစောလင်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်သကဲ့သို့ စိုက်လျက်ကြည့်နေသည်။

‘လူရဲ့မျက်နှာမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုကိုဆောင်တဲ့ အသွင်အပြင်မျိုးရှိရမယ်၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတွေမှာ တစ်ခုခုပေါ့လေ၊ အဓိပ္ပာယ်အနက်တစ်မျိုး၊ မူတစ်မျိုးဆောင်ရမယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိသလိုဘဲ ဗြုန်းခနဲ မြင်လိုက်ရလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရုပ်ကတော့ တစ်မျိုးပဲ၊ လှတယ်ဆို’

‘ချိုချိုက အဲဒီရုပ်လှပုံမျိုးကို မကြိုက်တာ’

‘တော်ပါတော့ကွယ်။ ကိုယ်တို့ ရုပ်ရှင်သွားရအောင် အားနေတယ်’

ဟုပြောကာ မစောလင်းက နေရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ရှော့ ... ကိုသက်ရင် ရေးတဲ့ ဝတ္ထုမေ့သွားဦးမယ်’

မစောလင်းသည် ချိုချိုလက်မှ ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရတာ မကိုယ့်အဖို့တော့ သက်သာပါတယ်။ အဲ ... သူတစ်ယောက်နဲ့ မနိုင်မှာဘဲ စိုးတယ်ကွယ်’

‘မနိုင်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ အချိန်က ခွဲထားသားပဲနော်’

ချိုချိုက မစောလင်း နောက်သို့လိုက်ကာ

‘ဘယ်ကား ကြည့်မလဲ’

ဟု မေးလေသည်။

‘ချိုချို ကြိုက်ရာကြည့်၊ ဒါပေမဲ့ ခြောက်လုံးပြူးတွေနဲ့ ပစ်ကြခတ်ကြတော့ မျက်စိရှုပ်တယ်’

မစောလင်းသည် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင်ရပ်ကာ ခေါင်းကို ပြင်ဆင်
 ဤဖြိုးသည်။ ပြီးလျှင် ပေါင်ဒါတို့သည်။
 ချိုချိုက အပါးမှ ရပ်လျက်
 'လှလှကလေးလုပ်ခဲ့နော်'
 ဟု နောက်နေသေးသည်။

[၇]

ဗီဇမျိုးစေ့ပညာအကြောင်း စတင်ဆွေးနွေးကတည်းက မိုးသံ
လေသံများကို ကြားရလေသည်။ ဆေးကောလိပ်အပြင်ဘက်တွင်ကား
မိုးနှောင်းသည် သည်းသည်းမည်းမည်းကြီး ရွာချလျက်ရှိသည်။ မိုးသက်
လေသည် ဟိန်းဟောက်ကာ မှန်ပြတင်းများကို တအားပြေး၍ရိုက်လေ
သည်။ မိုးမှောင်ကြီးကျ၍ တိမ်လိပ်တို့လည်း ပြုလဲပြီးကျလာသည်။

ထိုညနေ၌ ဆေးပညာသုတေသန အသင်းဝင်အားလုံးပင်
တက်ရောက်ကြလေသည်။ ခန်းမကြီးထဲ၌ကား မီးများထွန်းထားကြ
ရသည်။ အပြင်ဘက်မှအရောင်သည် ဘယ်နည်းနှင့်မှ အတွင်းသို့ဝင်
ကာ မလင်းနိုင်တော့ပြီ။

ဒေါက်တာမစောလင်းသည် စာအုပ်တင်သည့် ခပ်လျှောလျှော
စင်တွင် လက်ကိုတင်ကာ ဘဝ၏ ဝိဇ္ဇာပညာဖြစ်သော သတ္တဗေဒရှိ
ဗီဇမျိုးစေ့ပညာဆိုင်ရာ အကြောင်းကို ဟောပြောလျက်ရှိလေသည်။
ထိုသို့ဗီဇအကြောင်းကို ပြောဟောရင်း ဆိုဗီယက်က 'မိချူရင်'၏ အယူ
အဆများကိုပါ ရှင်းပြလေသည်။

‘မင်ဒယ်လ်နဲ့ မော်ဂန်တို့ရဲ့ ဗီဇနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆ တွေဟာ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲနေတယ်၊ တကယ့်အကောင်အထည် ရုပ်သာ လျှင် ပဓာန အဓိကဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အချက်နဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီးနေတယ်လို့ မိချူရင်တို့ ဝိဇ္ဇာပညာလောကဓာတ်ဆရာများက ဖော်ထုတ်ပြီး ရုပ်မှန် ကန်တဲ့ ဗီဇအယူအဆကို တွေ့ရှိလာရတယ်’

ဤနေရာသို့ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမစောလင်းသည် အစဉ်အဆက် ဆင်းသက်၍လာသော ဗီဇမျိုးစေ့၏ ပညာရပ်ကို ထူထောင်သူ ‘ဒါဝင်’၏ အယူအဆများကို ပြန်၍ကောက်လေသည်။ ပြန်၍ အကျယ်တဝင့်ပြောဟောနေသည်။ ပရိသတ်တို့သည် စိုက်၍ နားထောင်နေကြသည်။

ရှေ့က ခပ်လျှော့လျှော့စာအုပ်စင်တွင် မှတ်သား၍ထားသော စာရွက်စာတမ်းများ တင်ထားသည်။ ထိုသို့ စကားပြောသည့်အခါ လိပ်ခွံကိုင်း မျက်မှန်ကို တပ်ထားလေ့ရှိသည်။

ပြတင်းမှောင်လာသော လေသက်ကြောင့် ဆံပင်များမှာ လွင့် လျက်မြူးထူးနေကြသည်။ လေတိုက်သည့်အခါ ဆံယဉ်များလည်း တလွင့်လွင့်နှင့် လေငြိမ်သက်သွားသည့်အခါ နဖူးပေါ်သို့ ပျံဝဲကျဆင်း လာကြသည်။ အပြာနုရောင် နိုင်လွန်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် မီးခိုးပြာရောင် ထဘီဝတ်ထားသည်။ ထဘီနားမှ ဖိနပ်ဖြူသည် ထွက်၍နေလေသည်။

“လူသတ္တဝါတွေ၊ မိဘက သားသမီးအဆက်ဆက် ဆင်းသက် လာတဲ့ သတ္တဗီဇမျိုးစေ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပညာရပ်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ရှာဖွေ လေ့လာသူဟာ ‘ဒါဝင်’ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဝင်ဟာ သဘာဝ ဝိဇ္ဇာပညာ လောကဓာတ်ဆရာကြီးပေမယ့် သတ္တဗေဒနယ်ပယ်မှာ ဒါဝင်ရဲ့ သဘာဝ အလိုက် ရွေးချယ်ကာ ပြောင်းလဲလာခြင်းဆိုတဲ့ သဘောဟာ အင်မတန်မှ ထင်ရှားခဲ့တာပဲ”

ပရိသတ်ထဲတွင် မစောလင်းပြောပြနေသည်ကို ငေး၍နားထောင်
နေသူမှာကား ဒေါက်တာဖေဦးပင်။ အမှန်အားဖြင့် ဒေါက်တာဖေဦးသည်
လင်းဆေးတိုက်၌ ညနေဘက် လူနာများအား ကြည့်ရှုလက်ခံရန်ရှိသော်
လည်း ဆေးတိုက်မှထွက်လာကာ မစောလင်း၏ ‘ဗီဇမျိုးစေ့’ ဟောပြော
ပွဲသို့လိုက်လာသည်။

ဒေါက်တာဖေဦးဘေးရှိ အရွယ်ငယ်ငယ် ဆေးကျောင်းသား
ကလေးတစ်ဦးက

‘ဘာတွေပြောနေတယ်တော့ မသိဘူး။ ဒေါက်တာကြည့်ရတာ
နဲ့တော့ လာရကျိုးနပ်နေပြီ’

ဟု တိုးတိုးပြောနေသည်။

ဒုတိယနှစ် အမ်-ဘီ-ဘီ-အက်စ် ကျောင်းသားက

‘ရုပ်တော်တော်ဖြူတယ်၊ လှတာသက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာ
အမူအရာက ချစ်စရာ၊ ဟော ... ကြည့်၊ စကားပြောပုံက ဟင်’

ဆောင်းဘီအဖြူဝတ်ထားသော တရုတ်ကပြား ဆေးကျောင်း
သားက သူတို့နှစ်ယောက်အား လက်တို့ကာ

‘ဟေ့ ... သိပ်ပြောမနေကြနဲ့ ရှေ့က ဒေါက်တာဖေဦးဆိုတာ
လင်းဆေးတိုက်ကကွ’

ဟုပြောလိုက်သည်။ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသားက ...

‘ဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်စရာကောင်းတယ်
ပြောတာပဲ’

ဟု ပြန်၍ပြောရာ တရုတ်ကပြားလေးက ပါးစပ်ကို လက်ညှိုး
နှင့် ကပ်ပြကာ

‘ဒေါက်တာဖေဦးနဲ့ဖြစ်နေတယ် ကြားတယ်’

ဟု ဆိုလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးသက်သည် တရကြမ်းပြေးဝင်ကာ ဆေး
ကောလိပ်နံရံကို ရိုက်လေသည်။ လေပြင်းသည်လည်း ဟိန်းဟောက်
ကာ အော်မြည် ဟစ်ကြွေးလျက်နေတော့သည်။

‘ဒါဝင်ရဲ့ ဗီဇနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆဟာ ရှေးခေတ်က
အင်မတန်တိုးတက်ခဲ့ပေတာပဲ၊ သို့ပေမယ့် နောက်လူတွေက ဆက်လက်
ပြီး သူရှာဖွေတွေ့ရှိသမျှကို တိုးတက်သထက် တိုးတက်လာအောင်
မလုပ်ကြဘူး၊ ဝီဆမင်တို့ မင်ဒယ်လ်တို့ မော်ဂန်တို့ဆိုတဲ့ လောကဓာတ်
ဆရာတွေကဆိုရင် ဒါဝင်အယူအဆတွေကို ဖျက်ဆီးတောင်ပစ်ကြ
တယ်’

ဒေါက်တာဖေဦးသည် စီးကရက်တစ်လိပ် ထပ်ညှိပြီး မလှုပ်
မယှက် နားထောင်လျက်ရှိသည်။

‘ဒါဝင်ရဲ့ အယူအဆကို တကယ်ဆက်လက်ပြီး တိုးတက်အောင်
ရှာဖွေတာကတော့ လောကဓာတ် ဝိဇ္ဇာဆရာကြီး ‘မိချူရင်’ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ၊
မိချူရင်က သတ္တဗီဇနဲ့ပတ်သက်တဲ့နေရာမှာ တကယ့်ကို ရုပ်ဝါဒနဲ့
ကိုက်ညီအောင် ကောက်ယူခဲ့တယ်။ ဒီနောက် လိုင်စင်ကိုက ထပ်မံပြီး
လေးနက်အောင် ဖော်ထုတ်လိုက်တော့တာပဲ’

စောစောက မစောလင်း၏ ချစ်စရာကောင်းပုံကို အတင်းပြော
နေကြသော ခပ်ရွယ်ရွယ်ကျောင်းသား တစ်သိုက်မှာ ငြိမ်သက်သွားကြ
သည်။ ဒေါက်တာဖေဦးက ကုလားထိုင်နောက်မှီကာ နားထောင်နေ
သည်။

မစောလင်းက လိုင်စင်၏ ဗီဇအယူအဆကို စိတ်ပါလက်ပါ
အကျယ်တဝင့်ရှင်းပြနေပြန်သည်။

မိုးသက်လေသည် ပြင်းထန်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။ မိုးမှောင်ထဲမှ
ထစ်ချူန်း၍ ဝင်းပြက်လိုက်သော လျှပ်စစ်အင်္ဂေ့အကောက်တွေလည်း

မှန်ပြတင်း၌ သွားထင်ကြသည်။ လျှပ်စစ်တို့သည် မှန်နှင့်တအား ဆီးရိုက်သောအခါ စဉ်ထွက်သွားကြသည်။ ပြတင်းပေါင်သည် တပ်တပ်တပ်မြည်ကာ ကျန်ရစ်လေသည်။

‘အဲဒီလို ဗီဇနဲ့ပတ်သက်ပြီး အယူအဆနှစ်မျိုးထွက်လာတယ်။ မင်ဒယ်မော်ဂန်တို့ရဲ့ ဗီဇဟာဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲနိုင်ဘူး။ အထက်က ဆင်းသက်တဲ့အတိုင်းပဲ တစ်သမတ်တည်းရှိလာရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆတစ်မျိုး၊ ဒါကို အနောက်ဥရောပ၏ ခရစ်ယာန် ယဉ်ကျေးမှုသဘောလို့ လိုင်စင်ကို စတဲ့ လောကဓာတ်ဆရာများက ဆိုပါတယ်”

မစောလင်းက ရုက္ခဗေဒခေါ် သစ်ပင်များတွင် တွေ့ရှိရသော ဗီဇမျိုးစေ့ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာပုံကို အကျယ်တဝင့်ပြောပြလေသည်။ ထိုသို့ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးခြင်းကို မိချူရင်သည် လက်တွေ့စမ်းသပ်ရာ၌ အဘယ်ပုံအောင်မြင်သည်ကို ကိုးကား၍ပြသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြုပြင်ပေးခြင်းဖြင့် သစ်ပင်၏ ဗီဇမျိုးစေ့တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးပြောင်းလဲ၍လာသည့် လက်တွေ့ဥပမာများကို တင်ပြလေသည်။ ဥယျာဉ်စိုက်ပျိုးရေး၌ လိုင်စင်၏ လက်တွေ့ရရှိသော အဖြေများအဖြစ် ဆိုဗီယက်ပြည်၌ စိုက်ပျိုးအောင်မြင်သော သစ်သီးဝလံများကို ဥပမာ ပြလေသည်။

‘အထက်က တစ်ဆင့် ဆင်းသက်လာတဲ့ ဗီဇမျိုးစေ့တစ်ခုရဲ့ အသက်ရှည်ဖို့ရာ၊ ဖွံ့ဖြိုးလာဖို့ရာဟာ သူ့ရဲ့အသက်ရှင်နိုင်၊ ဖွံ့ဖြိုးနိုင်တဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ တည်ပါတယ်။ ဗီဇရဲ့ ရင့်သန်ကြီးပြင်းလာပုံကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဗီဇဟာ သီးခြားဖြစ်နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဗီဇပါ ပါဝင်ပြီး ကြီးပြင်းလာရမယ့် ခန္ဓာကိုယ် ကိရိယာကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဆိုတဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားရပါမယ်။ မှာကစ်ရဲ့ တိုးတက်ပြောင်းလဲခြင်းဝါဒကို လက်မလွှတ်ဘဲ လိုင်စင်ကိုက

သတ္တဗေဒကို လေ့လာရှာဖွေ စမ်းသပ်တွေ့ရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ မင်ဒယ်၊
မော်ဂန်တို့နဲ့တော့ ဆန့်ကျင်နေပါတယ်’

မိုးနှင့်လေသည် စံ၍မသွား၊ လျှပ်စစ်တို့သည် လက်၍သာ
နေလေရာ တစ်ချက်တစ်ချက် မှန်ပြတင်းမှ ဝင်လာသော အလင်းသည်
မစောလင်း၏ မျက်နှာကို သွားဟပ်သည်။ မိုးသံလေသံများအကြား၌ပင်
မစောလင်း၏ စကားသံသည် ထွက်ပေါ်၍လာလေသည်။ အားလုံး
ငြိမ်သက်လျက်နားထောင်နေကြသည်။

‘သစ်ပင်လောကမှာဖြစ်ဖြစ်၊ သတ္တလောကမှာဖြစ်ဖြစ် ဗီဇမျိုးစေ့
တစ်ခုပေါက်ဖွားလာတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စမှာ မိဘဆီက သားသမီးဟာ
စိတ်နေစိတ်ထားသဘောသက်သက် ဆင်းသက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။
မိဘက ဆိုးပေမယ့် သူ့သားသမီးက ဆိုးချင်မှဆိုးမယ်၊ ရုပ်ဗီဇသာ
ဆင်းသက်လာတာပါ။ အဲဒီတော့ ရုပ်ကြီးဟာ သူ့ကိုရှင်စေ၊ ဖွံ့ဖြိုးစေတဲ့
ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေအလိုက် ရှင်ရ ဖွံ့ဖြိုးရမှာပဲ။ ဒီအခြေအနေက
ဒီလိုဖွံ့ဖြိုးရင် ဟိုအခြေအနေမှာ ဟိုလိုဖွံ့ဖြိုးရပါတယ်။ ဒီလိုဗီဇဟာ
ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေနဲ့ ဟပ်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်းကို ခံယူနိုင်တဲ့ သတ္တိ
ရှိတယ်၊ မစ်ဒယ်၊ မော်ဂန်တို့က ဗီဇဟာ မပြောင်းလဲဘူးလို့ဆိုတယ်၊
လိုင်စင်ကိုကတော့ မပြောင်းလဲဘူးလို့ တထစ်ချမဟုတ်ဘူး။ ပြောင်းလဲ
နိုင်တဲ့ သဘောရှိတယ်ဆိုတဲ့ ဝါဒသဘောကို ယူတယ်’

ယနေ့အားလုံး စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ခါတိုင်းထက် နောက်
ကျ၍ ဆွေးနွေးပွဲပြီးသည်။ ဂျူလီယံဟပ်စလေ၏ ဤလောကဓာတ်
ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကို တိုက်ခိုက်သော စာအုပ်အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုအဆုံး
သတ်လေသည်။ ဆေးကျောင်းသားများက မစောလင်း တင်ပြသော
အချက်အလက်များကို သဘောကျကြလေသည်။

ဆေးကျောင်းသားကလေးတစ်ဦးက ဝမ်းသာအားရနှင့်

‘ဗီဇနှင့်ပတ်သက်တဲ့ အယူအဆတွေကို အစ်မကြီးတင်ပြတာ စဉ်းစားစရာ အများကြီးဖြစ်လာတယ်’

ဟု ဒေါက်တာမစောလင်းအား လာပြောလေသည်။

ဆေးပညာသုတေသနအသင်းမှ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် နာယကများက မစောလင်းထံ ဝိုင်းလာကာ ချီးကျူးစကားပြောကြသည်။ မစောလင်းက ချစ်စဖွယ်ပြုံးကာ

“ကျွန်မ ကျောင်းကတည်းက ဗီဇပညာရပ်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါ တယ်ဆရာ၊ နောက် မိချူရင်ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ လိုင်စင်ကိုရဲ့ မိန့်ခွန်း တွေဖတ်ပြီး လေ့လာသိရှိရတာတွေ တင်ပြတာပါပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ဆေးကောလိပ်ရှေ့ဘက်ရှိ ဆင်ဝင်အောက်၌ကား လူများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိလေသည်။ မိုးက ရွာလျက်ပင် ရှိလေရာ ကိုယ်ပိုင်ကား မရှိသူများက မိုးအတိတ်ကို စောင့်လျက်ရှိကြသည်။ တချို့လည်း မိုး သည်းထဲပင် ထီးနှင့်သွားကြသည်။ ကားများသည် ပိုင်ရှင်ကို ခေါ်ရန် အတွက် ဆင်ဝင်အောက်သို့လာကပ်ကြသည်။

ဒေါက်တာ နန္ဒက မစောလင်းနားကပ်လျက်

“အခုပြောတဲ့စကားတွေ ကျွန်တော့်ကို ရေးပေးပါ။ ရှေ့အပတ် မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ထည့်ချင်လို့ပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

မစောလင်းသည် စာရွက်တို စာရွက်စများကို ပြကာ ...

“ကြည့်ပါဦးရှင့်၊ အကုန်ရေးချလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှတ်စု သဘောမျိုးသာ တို့တို့ထားတာတွေပါပဲ”

ဟု ပြုံး၍ပြောနေသည်။ သည်ညနေတွင် မစောလင်းသည် ရွှင်ချိုစွာပြုံး၍နေသည်။ ဘေးမှလူများသည် မစောလင်းကို မသိမသာ

ငေးကြည့်သွားကြသည်။

ဒေါက်တာ နန္ဒက မကျေနပ်သေးဘဲ

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဒီလိုပါ။ အိမ်ရောက်တော့ ပြန်ရေးချလိုက်ရင် ရပါတယ်။ ကိုယ်ပြောတာဆိုတော့ မှတ်မိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ ပြန်ရေးပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောတဲ့အတိုင်း လုံးစေ့ ပတ်စေ့တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မှတ်မိသလောက် ရေးရမှာ”

ဟု တစ်ဖက်တည်း ပါးချိုင့်ကလေးကို ပေါ်အောင်ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ မှတ်မိသမျှပဲ တော်ပါပြီ၊ လိုင်စင်ကိုရဲ့ ဗီဒီယိုသဘောတွေပါဖို့ လိုပါတယ်။ ရှေ့အပတ်မိအောင် ပေးစေချင်ပါတယ်”

မစောလင်းသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ရောက်လာကာ မိမိကားကို ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်နေစဉ် ဒေါက်တာဖေဦး အပါးသို့ကပ်လာသည်။

‘ဪ ... ကိုဖေဦးပါလား ကျွန်မ ရှင့်ကို မမြင်မိဘူး။ ကျွန်မက ဆေးတိုက်ချိန်နဲ့ ရှင်မလာဘူးအောက်မေ့တယ်’

ဟု မစောလင်းက ပြောလေသည်။

‘ဆေးတိုက်က ဆင်းဆင်းချင်းပြေးလာရတာ၊ ကျွန်တော်ရောက်တော့ မစောလင်းပြောတာ အတော်ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်က သိပ်ကြားချင်တာနဲ့’

ဒေါက်တာဖေဦးသည် ပြောရင်း မျက်လုံးအကြည့်က မစောလင်း၏ မီးခိုပြာထဘီနှင့် ဖိနပ်ဖြူသို့ ကူးသန်းနေသည်။

‘မစောလင်း ပြောတာ သိပ်ရှင်းတာပဲ၊ တစ်ခုပြီး တစ်ခုရှင်းပြတာ သိပ်အစီအစဉ်ကျနေတယ်။ မိချူရင်ရဲ့ ဗီဒီယိုအကြောင်းကို ရှင်းပြတော့ လူတွေဟာ ငြိမ်နေတာပဲ၊ မစောလင်းရဲ့ စကားသံကိုက ပရိသတ်ကို ဆွဲနိုင်တဲ့ဓာတ်ရှိတယ်’

ဟု ဒေါက်တာဖေဦးက အားပါးတရ ပြောလေသည်။

မစောလင်းသည် နားထောင်၍နေသည်။

‘လူနာတစ်ယောက်တောင် အခု ညနေဘက် ပြန်ချိန်းခဲ့ရတယ်၊ ဆေးတိုက်ကို ပြန်သွားရမယ်’

မစောလင်း၏ မော်တော်ကားသည် ဆင်ဝင်အောက်တွင် လျှောခနဲရပ်လေသည်။

‘ဆေးတိုက်ပြန်သွားရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား ကျွန်မ အိမ်တန်းပြန်မှာပါပဲ’

ဒေါက်တာ ဖေဦးသည် မစောလင်းအပါးမှ ဝင်ထိုင်လေသည်။ မစောလင်းသည် ရပ်နေကြသော မိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်လေသည်။ ကားသည် ဆေးကောလိပ်မှ ထွက်လာလေသည်။

‘မိုးကလည်း ကောင်းလိုက်တာရှင်’

မစောလင်းသည် မှန်တံခါးမှစီးကျနေသော ရေစက်များကို ကြည့်ရင်း ညည်းနေသည်။

‘မိုးက ကုန်ခါနီးမှ ကောင်းနေလိုက်တာ၊ မိုးသံ လေသံတွေ ကြားမှာတောင် မစောလင်းပြောတာကို စိတ်ဝင်စားကြလွန်းလို့ နောက်ကျကျထိုင်တဲ့ ကျောင်းသားတွေကဆိုရင် ရှေ့တိုးလာထိုင်ကြ တယ်’

ကားတံခါးများ ပိတ်ထားသဖြင့် မစောလင်း၏ ကိုယ်မှ ပေါင် ဒါနဲ့တို့သည် သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာဖေဦးက မစောလင်းအား ငေးကြည့်ကာ ပြောနေ လေသည်။ မစောလင်းကလည်း သူမ၏ဟောပြောမှုကို စိတ်ဝင်စား ကာ ပြောပြနေသဖြင့် နားထောင်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဆေးဘက်မှာက ကိုယ့်စီးပွားနဲ့ကိုယ်သာ လုပ်

နေကြတာ၊ ဆေးပညာရပ်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ကြီးကျယ်လာအောင်၊ တိုးတက်လာအောင် ရှာဖွေတာ၊ စူးစမ်းတာ တယ်မရှိလှဘူးမဟုတ်လား၊ ခုလို သုတေသနအသင်းက ဆေးပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားလာအောင် ထထကြွကြွလုပ်ပေးမှပဲ မစောလင်းက ခုခေတ် ကမ္ဘာ့ဆေးပညာလောကမှာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အငြင်းပွားနေတဲ့ ဗီဇနဲ့ပတ်သက်ပြီး တင်ပြတာ သိပ်ခေတ်မီတာပဲ၊ ဒီလိုပြောနိုင်တာ မစောလင်းကို ချီးကျူးမိပါတယ်’

‘သတ္တဗီဇနဲ့ပတ်သက်ပြီး အယူအဆနှစ်မျိုးရှိတာကတော့ သိပ်မဆန်းပါဘူးရှင်၊ စာရေးဆရာ ကိုသက်ရင်နဲ့လည်း ကျွန်မ အတော်ပဲ ဆွေးနွေးကြည့်တယ်၊ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဆရာဝန်တွေဟာ ဒါကို အင်မတန်လိုက်စားကြဖို့ ကောင်းပါတယ်’

ဒေါက်တာဖေဦးက မစောလင်း၏ အမူအရာကို ငေး၍ကြည့်နေသည်။ မစောလင်းကမူ မှန်တံခါးသို့လာ၍ ရိုက်သော မိုးပေါက် မိုးသီးများကိုသာ စိုက်လျက်ပြောနေသည်။ သော်မဆင်ရိပ်သာရှိ ဆေးတိုက်သို့ရောက်သောအခါ အောက်ထပ်တွင်အမယ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုသည် စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာ ဖေဦးက ကားထဲမှ အလျင်ဆင်းကာ ...

“ကျွန်တော်မှာထားတဲ့ လူနာ အိမ်ကိုခေါ်တာ မလိုက်ချင်တာနဲ့ ဆေးတိုက်လာကြတာ၊ အမယ်ကြီးက အတော်အားနည်းတယ်’

မစောလင်းဆင်းလာသည်ကို တွေ့သောအခါ အမယ်ကြီးက-

‘ဆရာမလေးအဖေကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ အမေကြီးဝေဒနာကို တစ်ဆိတ်လောက် ဂရုစိုက်ပေးပါ’

ဟု တောင်းပန်လေသည်။ မစောလင်းလည်း အပေါ်သို့ မတက်ဘဲ ဆေးတိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားရလေသည်။

ဆေးခန်းထဲ၌ ဒေါက်တာဖေဦးနှင့် မစောလင်းပါနှစ်ယောက်
စလုံး စမ်းသပ်ကြလေသည်။ အမယ်ကြီး၏ ချောင်းဆိုးသွေးပါကာ
အမြစ်တွယ်ရင့်လျက်ရှိလေသည်။

စမ်းသပ်နေရင်း ချောင်းဆိုးလာရာ သွေးများပါလာသည်။
အတူပါလာသော မိန်းမပျိုက ရင်ကိုဖိထားရင်းက

‘သွေးပါလာရင် သိပ်မောတာပဲ’

ဟု မစောလင်းအား ပြော၍ပြသည်။

အမယ်ကြီးသည် လူနာစမ်းသပ်သော ခုတင်ပေါ်၌ မောနေ
လေသည်။ လူမမာ၏ အသက်ရှူသံမှာ ပြင်းထန်၍လာသည်။ အသက်
အရွယ်ကလည်း ကြီးပြီဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အထူးကြပ်မတ်ကာ
ပြုစုကြရလေသည်။ အမောခံနိုင်အောင် မစောလင်းသည် ဆေးထိုးပေး
နေစဉ် ဒေါက်တာဖေဦးက ဘေးမှ ဖေးမကာ ကူရလေသည်။

ညဉ့်အတော်နက်မှ ကိစ္စပြီးသွားသဖြင့် မစောလင်းက ပင်ပန်း
ပုံရနေသော ဒေါက်တာ ဖေဦးအား ...

‘ဒီည ဒီမှာပဲ ညစာစားသွားပါ၊ ကျွန်မလည်း စားမယ်’

ဟုဆိုကာ အိမ်တွင် ညစာစားစေလေသည်။

သူတို့သည် ဆေးတိုက်အကြောင်း ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရောဂါ
ဝေဒနာအကြောင်းများကို ပြောကြလေသည်။ အတော်ကြာအောင်
စကားလက်ဆုံကျနေပြီးမှ ဒေါက်တာဖေဦးပြန်သောအခါ တံခါးဝအထိ
လိုက်ပို့လိုက်သည်။

တံခါးမှ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ဒေါ်လေးက ...

‘ဒီသူငယ် တော်တော်ကြီးစားတယ်၊ ညနေဘက်ဆိုရင် မှောင်မှ
ပြန်သွားတယ်၊ သဘောကောင်းရှာတယ်’

ဟု ပြောလေသည်။

မစောလင်းသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်၍
ဓာတ်မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ စားပွဲပေါ်၌ ကိုသက်ရင် ရေး
သော ဝတ္ထုစာအုပ်တင်ထားသည်။

